HEMINGWAY

YENİLMEYEN ADAM

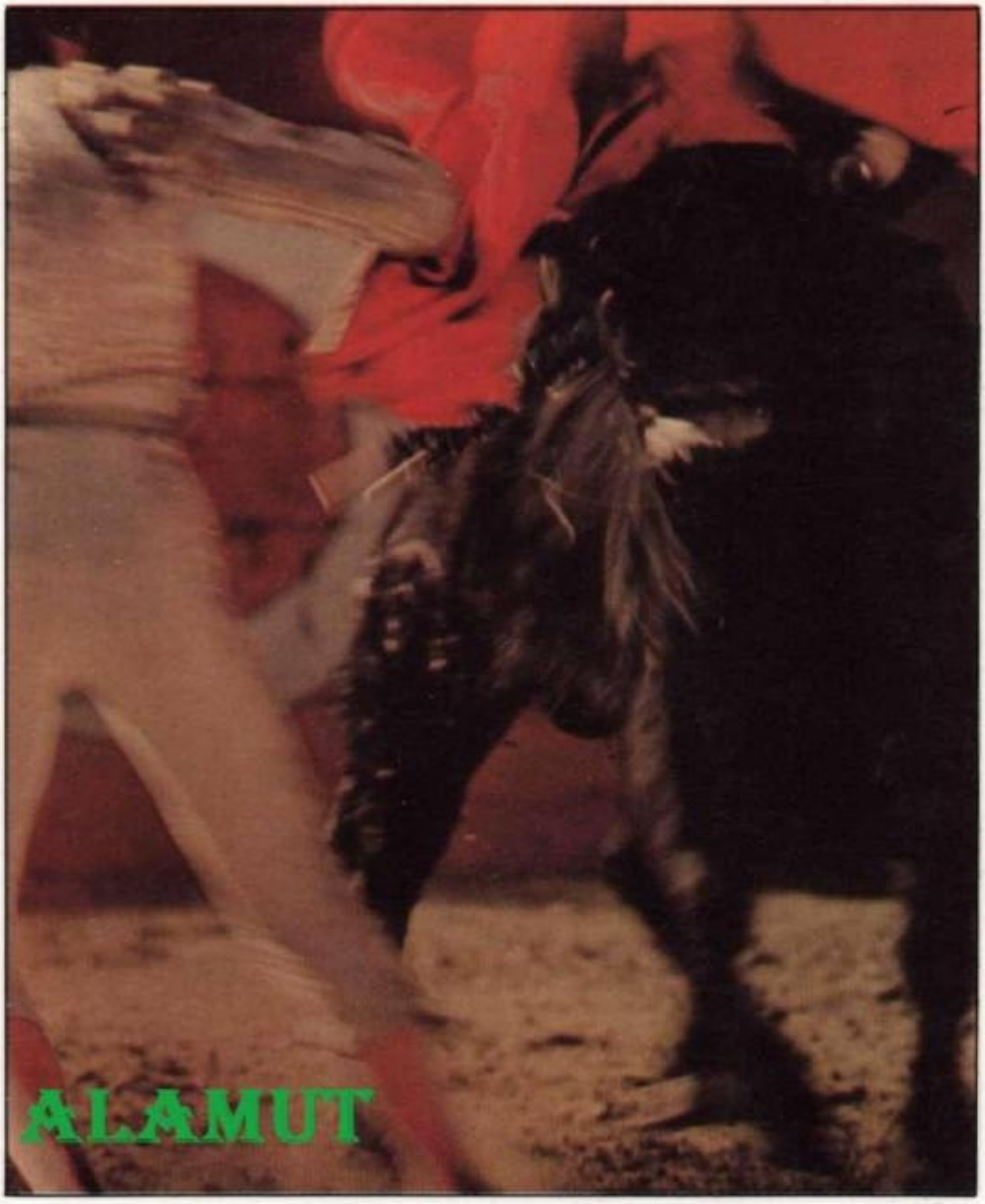

ROMAN oda YAYINLARI

HEMINGWAY

YENİLMEYEN ADAM

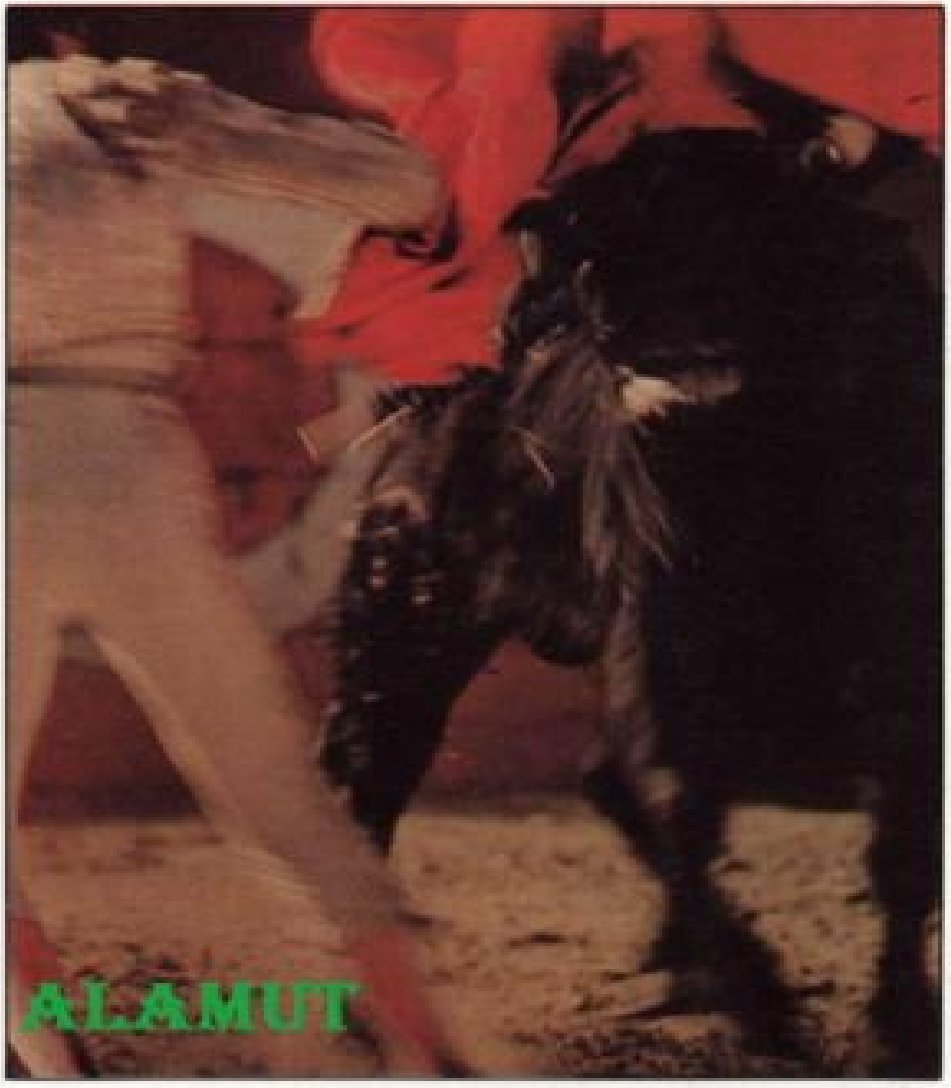

ROMAN orta YAYINLARI

ISBN 975-385-111-1

Baskı: Umut Matbaa ve Kağıtçılık Ltd. Şti.

2. Basım Ekim 1998

Alamut - Çizgiliforum.com

O D A Y A Y I N L A R I SAN. VE TİC. LTD.ŞTİ.

Tünel, Kumbaracı Yokuşu 119 Beyoğlu-İSTANBUL

Tel: 0212. 252 07 63-252 87 53 Fax: 249 79 62

HEMINGWAY

Türkçesi

Seyhan Satar

YENİLMEYEN ADAM

Alamut - Çizgiliforum.com

İÇİNDEKİLER

YENİLMEYEN ADAM 5

DÜNYA BAŞKENTİ 53

ELLİBİN DOLAR 73

YENİLMEYEN ADAM

Manuel Garcia, Don Miguel Retana'nın bürosuna giden merdivenleri tırmandı. Bavulunu yere bırakıp kapıyı çaldı. Ses seda yoktu. Manuel, koridorda beklerken içerde birinin olduğunu biliyordu. Kapının dışından bile hissediyordu bunu.

«Retana!» dedi.

İçeriye kulak kabarttı.

Yanıt yoktu.

«Orada, içerde,» diye düşündü Manuel.

Yeniden kapıyı çaldı ve:

«Retana!» dedi.

Bürodan biri:

«Kim o?» diye sordu.

«Benim,» dedi Manuel, «Manolo.»

Ses sordu:

«Ne istiyorsun?»

«İş istiyorum,» dedi Manuel.

Bir şey kapının içinde birkaç kez tıkırdadı ve kapı açıldı. Manuel elinde bavuluyla içeri girdi.

Odanın öbür ucundaki masanın başında ufak tefek bir adam oturuyordu. Başının üzerinde Madridli bir sanatçı tarafından doldurulmuş bir boğa kafası vardı; duvarlarda boğa güreşiyle ilgili fotoğraf ve afişler asılıydı.

Ufak tefek adam oturduğu yerden Manuel'e şöyle bir baktı:

5

«Seni öldürdüklerini sanıyordum.»

Manuel parmaklarını masanın üstünde tıpırdattı. Ufak tefek adam masanın ardından bakmaya devam ediyordu.

Retana:

«Bu yıl kaç boğa güreşine katıldın?» diye sordu.

«Bir,» diye yanıt verdi Manuel.

Ufak tefek adam:

«Topu topu bir tane mi?» diye sordu.

«Hepsi bu.»

Retana:

«Gazetelerde okumuştum,» dedi.

Koltuğuna adamakallı yaslandı ve Manuel'e baktı.

Manuel başını kaldırdı, doldurulmuş boğa kafasına baktı. Onu daha önce çok görmüştü. Yabancı bir şey sayılmazdı. Dokuz yıl önce, gelecek için büyük umutlar veren ağabeyini öldürmüştü.

Bugünmüş gibi aklındaydı Manuel'in. Boğanın ba

şının tutturulduğu meşeden yapılma kalkanın üzerinde pirinçten bir plaket vardı. Manuel gerçi okuyamıyordu ama üzerinde kardeşinin anısına bir şeyler yazılı olduğunu kestirebiliyordu. Ne de iyi bir çocuktu ağabeyi!

Plakette şöyle deniliyordu:

«27 Nisan 1909'da, Novillero'da 7 cabal-lo'ya (*) karşı 9 vara (**) alan ve Antonio Garcia'nın ölümüne neden olan, Veragua Dükü'nün Mariposa adlı

boğası.»

Retana, Manuel'in doldurulmuş boğa başına baktığını görmüştü:

OM

(**) Yara

6

«Dük'ün pazar günü için gönderdiği boğalar skandal yaratacak,» dedi. «Hepsinin de bacakları kötü. Kahvede onlar için neler söylüyorlar?»

«Ben ne bileyim.» dedi Manuel, «Ayağımın tozuyla çıkıp geldim.»

Retana:

«Öyle ya,» dedi. «Bavulun hâlâ yanında.»

Geriye yaslandı ve Manuel'e baktı.

«Otur bakalım,» dedi. «Şapkanı da çıkar.»

Manuel oturdu, şapkasını çıkarınca suratı de

ğişivermişti. Solgun görünüyordu; belli olmasın diye şapkasının altından başının ön tarafına doğru tutturduğu *coleta's*\ (*) ona garip bir hava veriyordu.

Retana:

«Pek iyi görünmüyorsun,» dedi.

Manuel:

«Hastaneden yeni çıktım da,» dedi.

«Bacağını kestiler diye çalınmıştı kulağıma,»

diye sürdürdü konuşmayı Retana.

Manuel:

«Hayır,» dedi. «İyileşti.»

Retana masanın önüne doğru eğildi, tahta sigara kutusunu alıp Manuel'e uzatarak:

«Yak bir sigara,» dedi.

«Teşekkürler.»

Manuel sigarasını yaktı. Kibriti Retana'ya uzatırken:

«Sen içmiyor musun?» diye sordu.

Retana elini sallayarak:

«Hayır,» dedi. «Ağzıma bile sürmem ben.»

Retana, Manuel'in sigara içişini seyrederken sordu:

(*) Ense saçı

7

«Neden doğru dürüst bir iş bulup çalışmıyorsun?»

Manuel:

«Öylesi bir işte çalışmak istemiyorum,» dedi.

«Boğa güreşçisiyim ben.»

Retana:

«Boğa güreşçisi filan kalmadı artık,» dedi.

Manuel:

«Ben boğa güreşçisiyim.»

Retana:

«Evet,» dedi. «içine girdin mi çıkamazsın.»

Manuel güldü.

Retana öylece oturuyor, sesini çıkarmaksızın Manuel'i süzüyordu.

«İstersen seni gece dövüşlerine koyayım,»

diye öneride bulundu.

Manuel sordu:

«Ne zaman?»

«Yarın gece.»

Manuel:

«Başkasının yerine geçmek istemem,» dedi.

Böyle yapanların tümü de ölüp gitmişti. Salvador da böyle ölmüştü. Parmaklarını masanın üstündetıpırdattı.

Retana:

«Elimden gelen bu,» dedi.

Manuel:

«Gel sen beni gelecek haftaya koy ha?» diye bir öneride bulundu.

Retana:

«İlgi çekmezsin,» dedi. «insanlar Litri'yi, Ru-bito'yu, La Torre'yi görmek istiyor. Hepsi de sıkı çocuklar.»

Manuel, umutla:

«Ne yapacağımı görmek için gelirler,» dedi.

«Hayır, gelmezler. Kimsin, nesin, bilmiyorlar ki artık.»

Manuel:

«O kadar ustalığım var ama,» dedi.

Retana:

«Seni yarın geceye koymaya varım,» dedi.

«Genç Hernandez'le çalışır, *Charlot'lardan (*) sonra iki novillo* (**) öldürürsün.»

Manuel sordu:

«Novillolar kimin?»

«Bilmiyorum. Ahırda ne varsa artık. Veterinerler gündüz hangilerini geçirmediyse onlar işte.»

Manuel:

«Başkasının yerine geçmekten hoşlanmam,»

dedi.

Retana:

«Keyfin bilir,» dedi.

Kağıtların üzerine eğildi. Konuyla ilgilenmez olmuştu artık. Eski günleri düşününce bir an için Manuel'in hatırını kırmak istememişti. Onu Larita'-

nın yerine seve seve geçirebilirdi, Manuel'i çok daha ucuza kapatabilirdi çünkü. Hoş, aslında ötekileri de ucuza kapatabilirdi. Ama Manuel'e yardım etmek istiyordu. Bir şans tanımıştı. Yalnızca kendisi bilirdi.

Manuel:

«Kaç para geçecek elime?» diye sordu.

Hâlâ reddetme havalarındaydı. Oysa bu öneriyi geri çeviremeyeceğini bal gibi biliyordu.

(*) Boğaları güreş anında deli etmek, çıldırtmak.

(**) Genç boğa.

9

Retana:

«Temizinden iki yüz elli *peseta,»* (*) dedi.

Aslında kafasındaki para beş yüz pesetaydı, ama ağzını açtığında iki yüz elli çıkmıştı.

Manuel:

«Villalta'ya yedi bin ödüyorsun ama,» dedi.

Retana:

«Sen Villalta değilsin,» dedi.

«Biliyorum,» dedi Manuel.

Retana:

«İnsanlar Villalta'yı tutuyor, Manolo,» diye açıkladı.

«Elbette,» deyip ayağa kalktı Manuel:

«Bana üç yüz ver, Retana,» dedi.

Retana kabul etti:

«Peki,»

Uzanıp çekmeceden bir kâğıt aldı.

Manuel sordu:

«Ellisini şimdiden alabilir miyim?»

«Elbette,» dedi. Retana ve cüzdanından elli peseta çıkarıp masaya bıraktı.

Manuel parayı alıp cebine koyduktan sonra:

«Cuadrilla (**) işi ne olacak?» diye sordu.

Retana:

«Geceleri benim için çalışan çocuklar var,»

dedi. «Hepsi de iyidir.»

Manuel:

«Ya *pikadorlar{***)* nasıl peki?» diye sordu.

Retana;

«Pek iyi değil,» diye itiraf etti.

Manuel:

(*) ispanyol para birimi.

( ) Gösterilerde insan grubu.

(***) At üstünde elindeki mızrakla boğayı kışkırtan kişi.

10

«Bana şöyle doğru dürüst bir pikador gerek,»

dedi.

Retana:

«Buluver öyleyse,» dedi. «Gidip buluver.»

«Bu parayla mı?» dedi Manuel. «Altmış du-ro'dan bir de cuadrilla parası mı ödeyeceğim!»

Retana sesini çıkarmadı ama büyük masanın ardından şöyle bir baktı.

Manuel:

«Sen de biliyorsun ki adam gibi bir pikadoru-mun olması gerek,» dedi.

Retana hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti.

Manuel:

«Bu doğru olmaz,» dedi.

Retana hâlâ bakıyordu; koltuğuna yaslanmış, sanki çok uzaklardaymışçasına Manuel'i süzüp duruyordu:

«Sıradan pikadorlar var,» dedi.

Manuel:

«Bilirim,» dedi. «Sizin o sıradan pikadorlarını-

zı bilmez miyim hiç!»

Retana gülümsemedi bile. Manuel tartışmanın bittiğini o zaman anladı.

Manuel, Retana'nın sağduyusuna seslenirce-sine:

«Benim bütün istediğim, işimi iyi görmek,»

dedi. «Oraya çıkıp da boğaya vurduğum zaman, vurduğum yerden ses çıksın isterim. Bu da esaslı bir pikadoru gerektirir.»

Manuel, artık kendisini dinlemeyen bir adamla konuşuyordu.

Retana:

«Açıktan bir şey istiyorsan,» dedi, «gidip ken-11

din bulursun. Orada sıradan bir cuadrilla olacak.

Canın ne kadar pikador istiyorsa o kadar al getir.

«Charlotada» on buçukta sona erecek.»

Manuel:

«Peki,» dedi. «Madem öyle düşünüyorsun, öyle olsun.»

«Öyle,» dedi Retana.

Manuel:

«Yarın akşam görüşürüz,» dedi.

Retana:

«Orada olacağım,» dedi.

Manuel bavulunu aldı, çıkmak üzere yürüdü.

Retana:

«Kapıyı ört,» diye seslendi.

Manuel dönüp baktı. Retana oturduğu yerde birtakım kâğıtlara bakıyordu. Manuel tıkırtıyla kapanıncaya dek kapıyı yavaşça çekti.

Merdivenlerden indi, kapıdan çıkarak caddenin sıcak parlaklığına attı kendini.

Caddenin havası çok sıcaktı; beyaz binalardan birdenbire yansıyan sert ışıklar gözlerini kamaştırıyordu. Dik caddenin gölgeli kesiminden aşağıya, Puerto del Sol'a doğru ilerledi. Kavşaktan geçerken vücudunu birdenbire sıcak sımsıcak bir hava akımı sardı. Yanından geçtiği insanlar arasında tanıdık birine rastlamadı.

Puerto del Sol'a varmadan önce kahveye girdi.

Kahve sakindi. Duvar dibindeki masalarda birkaç kişi oturuyordu. Bir masada dört adam kâ

ğıt oynuyordu. Adamların çoğu duvar kenarında oturmuş, sigara içiyordu; önlerindeki masalar boş

kahve fincanları ve likör kadehleriyle doluydu.

Manuel uzun odadan arkadaki küçük odaya geç-

12

ti. Köşedeki masada bir adam uyukluyordu. Manuel masalardan birine oturdu.

Garson geldi, Manuel'in masasının yanında durdu.

Manuel sordu:

«Zurito'yu gördün mü?»

Garson:

«Öğle yemeğinden önce buradaydı,» diye yanıt verdi. «Saat beşten önce gelmez.»

Manuel:

«Bana kahveyle süt ve içki getir,» dedi, «her zamankinden.»

Garson, üzerinde kahve fincanı ve likör kadehi bulunan bir tepsiyle geri geldi. Sol elinde konyak şişesi vardı. Getirdiklerini masanın üzerine yavaşça bıraktı. Garsonun arkasından gelen çocuk, uzun saplı parlak sürahilerdeki sütü ve kahveyi bardağa boşalttı.

Manuel şapkasını çıkarınca, garson, kafasının üzerinde öne doğru tutturulmuş saç örgüsünü farketti. Manuel'in kahvesinin yanındaki kadehe konyak dolduran kahveci çocuğa göz kırptı. Kahveci çocuk, Manuel'in solgun yüzüne merakla baktı.

Şişenin tıpasını takarken:

«Burada mı dövüşeceksin?» diye sordu.

Manuel:

«Evet,» dedi. «Yarın.»

Garson şişeyi kalçasına dayamış, dikiliyordu.

«Sen de Charlie Chaplinler arasında mısın?»

diye sordu.

Kahveci çocuk sıkkın bir tavırla başını yana çevirdi.

«Hayır. Basbayağı güreşçiyim işte.»

13

Garson:

«Chavez ile Hernandez'i dövüştürecekler sanıyordum,» dedi.

«Hayır. Benimle birlikte bir başkası daha var.»

«Kim? Chavez mi, Hernandez mi?»

«Sanırım Hernandez.»

«Chavez'e ne oldu?»

«Yaralanmış.»

«Nereden işittin bunu?»

«Retana'dan.»

Garson yandaki odaya doğru döndü:

«Hey Looie!» diye seslendi. «Chavez *co-gida* O olmuş!»

Manuel şekerlerin üzerindeki kâğıtları çıkardı, kahvesine attı. İyice karıştırdıktan sonra dikledi.

Kahve boş midesine tatlı tatlı, sıcacık aktı, içi ısındı. Ardından bir kadeh de konyak yuvarladı.

«Bana bir kadeh daha getir şundan,» dedi garsona.

Garson şişenin tıpasını çıkardı, kadehi ağzına kadar doldurdu. Konyağın bir bölümü tabağa taştı. O sırada başka bir garson daha geldi. Kahveci çocuk gitmişti.

İkinci garson Manuel'e sordu:

«Chaves çok mu kötü yaralanmış?»

Manuel:

«Bilmiyorum,» dedi. «Retana orasını söylemedi.»

Uzun boylu garson:

«Öyle ya, herifin aldırdığı mı var!» dedi.

Manuel onu daha önce hiç görmemişti. Yeni gelmiş olmalıydı.

(*) Ayvayı yemiş.

14

Uzun boylu garson:

«Bu kentte Retana'yla aran iyiyse adam yerine konulursun,» dedi. «Yok eğer onunla takış-

tıysan hiç durma, git beynine bir kurşun sık.»

Başka bir garson daha geldi yanlarına:

«Hay ağzına sağlık,» dedi. «Doğru söyledin.»

Uzun boylu garson:

«Elbette doğru ya,» dedi. «O akbaba hakkında konuşurken ne söylediğimi iyi bilirim ben.»

ilk garson:

«Villalta'ya yaptığına bak!» dedi.

Uzun boylu garson:

«O da bir şey mi canım!» dedi. «Marcial La-landa'ya yaptığına bak sen. Nacional'a yaptığına bak!»

Kısa boylu garson:

«Hay diline sağlık, oğlum,» diye onayladı.

Manuel garsonlara baktı; masanın önünde durmuş, çene çalıyorlardı. İkinci konyağı da yuvarladı. Garsonlar onu unutmuştu. İlgilendikleri filan yoktu artık.

Uzun boylu garson:

«Şu deve sürüsüne bak hele,» dedi. «Nacional 2'yi seyrettin mi hiç?»

Asıl garson:

«Geçen pazar seyretmiştim, seyretmez miyim hiç?» dedi.

Kısa boylusu:

«Tıpkı bir zürafa,» dedi.

Uzun boylu garson:

«Ben size demedim mi?» dedi. «Retana'nın çocukları bunlar işte.»

Manuel:

15

«Hey, şundan bir tek daha versene bana,»

dedi.

Garsonun tabağa taşırdığı konyağı da, onlar konuşurlarken kadehine boşaltıp içmişti.

Asıl garson mekanik bir hareketle kadehi ağzına kadar doldurdu, üçü konuşa konuşa odadan çıktılar.

Köşedeki adam kafasını duvara dayamış, ufaktan ufaktan horlayarak hâlâ uyuyordu.

Manuel konyağını içti. Uyku bastırmıştı. Kent çıkıp dolaşılmayacak kadar sıcaktı. Üstelik yapacak hiçbir şey de yoktu. Zurito'yu görmek istiyordu. Onu beklerken birazcık kestirebilirdi. Bavulunu ayağıyla masanın altına iterek sağlama aldı.

Belki de oturduğu sandalyenin altına, duvar dibine koymak daha iyi olurdu. Eğilip bavulu sandalyenin altına itti. Sonra da masanın üstüne dayanıp uykuya daldı.

Uyandığı zaman masanın karşısında biri oturuyordu, iriyarı bir adamdı bu. Kızılderililer gibi koyu esmer bir yüzü vardı. Epeydir oturuyordu orada. Eliyle işaret ederek garsonu uzaklaştırmış

ve gazetesini okumaya koyulmuştu; ara sıra da, kafası masanın üzerinde uyumakta olan Manuel'e bakmıştı. Gazeteyi okurken sözcükleri güçlükle söküyor, dudaklarını kıpır kıpır oynatıyordu. Yorulunca Manuel'e baktı. Sandalyeye iyice yayılmıştı ve siyah Cordoba şapkası hafifçe yana yıkılmıştı.

Manuel doğruldu ve ona baktı:

«Selam, Zurito,» dedi.

İhyan adam:

«Selam, evlat,» dedi.

Manuel yumruğunun tersiyle alnını ovuşturdu: 16

«Uyuyup kalmışım.»

«Belki uyumak istiyordur dedim ben de.»

«Ne var ne yok?»

«İyilik. Sende ne var ne yok?»

«Pek iyi sayılmaz.»

ikisi de sustu. Pikador Zurito, Manuel'in beyaz yüzüne baktı. Manuel, cebine sokmak üzere gazeteyi kıvıran pikadorun kocaman ellerine baktı.

Manuel:

«Sana bir şey soracağım, Manos,» dedi.

Manosduros (*) Zurito'nun takma adıydı. Zurito bu adı ne zaman işitse, o iri ellerini düşünmekten kendini alamazdı. Utangaç bir havayla ellerini masanın üstüne koydu:

«Birer içki içelim,» dedi.

Manuel:

«İçelim,» dedi.

Garson geldi, gitti, yine geldi. Masadaki iki adama bakarak odadan çıktı.

Zurito kadehi masaya bıraktı:

«Derdin ne, Manolo?»

Manuel; masanın karşısında oturan Zurito'ya bakarak:

«Yarın gece iki boğa için bana pikadorluk yapar mısın?» diye sordu.

Zurito:

«Hayır,» dedi. «Pikadorluğu bıraktım.»

Manuel gözlerini kadehe eğdi. Bu yanıtı bekliyordu ve beklediği yanıtı almıştı. Korktuğu ba

şına gelmişti işte.

Zurito ellerine baktı:

(*) Sert elli.

17

«Özür dilerim, Manolo, ama pikadorluk yapmıyorum artık.»

Manuel:

«Peki,» dedi.

Zurito:

«Yaşımı başımı aldım artık,» dedi.

Manuel:

«Sordum yalnızca,» dedi.

«Yarın gece için miydi?»

«Evet. Esaslı bir pikadorum olursa kazanabilirim sanıyorum.»

«Ne kadar alıyorsun?»

«Üç yüz peseta.»

«Ben pikadorluk için bundan daha çok alıyorum.»

Manuel:

«Biliyorum,» dedi. «Senden böyle bir istekte bulunmaya hakkım yoktu.»

Zurito sordu:

«Ne diye sürdürürsün bu işi hâlâ? Niçin kez-mezsin şu *coleta'm* Manolo?»

Manuel:

«Bilmiyorum,» dedi.

Zurito:

«Sen de benim kadar yaşlısın neredeyse,»

dedi.

Manuel:

«Bilmiyorum,» dedi. «Elimde değil. Bu işten yüzümün akıyla bir sıyrılabilsem, daha ne isterim!

Ama saplanıp kaldım işte, Manos.»

«Yapamazsın.»

«Bal gibi de yaparım. Bu işi bırakmak için çok çalıştım.»

«Neler hissettiğini anlıyorum. Ama doğru de

ğil. Elini eteğini çek bu işten ve bir daha da bula

şayım deme.»

«Yapamam, üstelik, son zamanlarda bayağı iyiydim.»

Zurito, Manuel'in yüzüne baktı:

«Hastane köşelerine düştün.»

«Yaralandığım sırada ustaca dövüşüyordum ama.»

Zurito hiçbir şey söylemedi. Tabağındaki konyağı kadehe boşalttı.

Manuel:

«Gazeteler bundan daha iyi bir *faena* (*) görülmemiştir diye yazdılar,» dedi.

Zurito, Manuel'e bakıyordu.

Manuel:

«Sen de biliyorsun ki çalışınca kimse benim elime su dökemez,» dedi.

«Sen de yaşlandın artık,» dedi Zurito.

Manuel:

«Kim demiş!» dedi. «Sen benden on yaş büyüksün.»

«Sen başka, ben başka.»

Manuel:

«O kadar da yaşlı değilim,» dedi.

Sustular. Manuel, pikadorun yüzünü inceliyordu.

Derken, lafa yeniden girişti:

«Yaralanana kadar harikaydım.»

Sonra sitem edercesine:

«Görmeliydin beni, Manos,» dedi.

Zurito:

(*) Numara, oyun.

«Seni görmek istemiyorum,» dedi. «Kafam bozuluyor.»

«Son zamanlarda hiç seyretmedin ama beni.»

«Çok seyrettim ben seni.»

Zurito, Manuel'e şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kaçırdı:

«Gel beni dinle de bırak bu işi, Manolo.»

Manuel:

«Yapamam,» dedi. «Artık çok iyiyim diyorum sana.»

Zurito ellerini ileri doğru uzattı:

«Bak dinle. Sana pikadorluk yaparım, ama yarın akşam iyi bir dövüş çıkaramazsan, vazge

çeceksin bu sevdadan. Anladın mı? Yapacak mısın bunu?»

«Elbette.»

Zurito arkasına yaslandı, ferahlamıştı:

«Bırak gitsin şu işi,» dedi. «Lamı cimi yok, düzenbazca bir iş bu. *Coleta'm* keseceksin.»

Manuel:

«Bırakmak zorunda kalmayacağım,» dedi.

«Görürsün bak. Başaracağım.»

Zurito ayağa kalktı. Tartışmaktan yorgun düşmüştü:

«Bu işi bırakacaksın,» dedi. «Co/efa'nı ben kendi elimle keseceğim.»

Manuel:

«Yo,» dedi. «Hevesin kursağında kalacak. Bu şansı tanımayacağım sana.»

Zurito garsonu çağırdı.

«Gel hadi,» dedi. «Gel de eve gidelim.»

Manuel, oturduğu yerin altına uzanıp bavulunu aldı. Mutluydu. Zurito'nun kendisine pikador-20

luk yapacağını biliyordu artık. Yaşayan en iyi pi-kadordu o. Şimdi her şey kolaylaşmıştı.

Zurito:

«Hadi eve gidelim de yemek yiyelim,» dedi.

Manuel patio de cabollos'ta durmuş, Charlie Chaplinler'in bitmesini bekliyordu. Zurito da yanında duruyordu. Durdukları yer karanlıktı. Güreş

yerine açılan yüksek kapı kapalıydı. Yukarıdan gelen bir haykırış, sonra bir kahkaha duyuldu.

Sonra derin bir sessizlik kapladı ortalığı. Patio de cabollos'taki ahırların kokusu Manuel'in hoşuna gidiyordu. Karanlıkta iyi kokuyordu. Arenada bir gürültü daha koptu; ardından alkışlar, çılgınca ve bitmek bilmeyen alkışlar...

Zurito:

«Daha önce seyretmiş miydin bu adamları?»

diye sordu.

Manuel'in yanında korkunç, kocaman görünüyordu.

Manuel:

«Hayır seyretmedim,» dedi.

Zurito:

«Çok komiktirler,» dedi.

Karanlıkta kendi kendine gülümsedi.

Arenaya çıkılan çift kanatlı yüksek kapı açıldı ve Manuel, ark lambalarının keskin ışığıyla aydınlatılan güreş alanını gördü; kenar kısımlar karanlıktı.

Serseri gibi giyinmiş iki adam alanın çerçevesinde düşe kalka koşuyor, otel hizmetlileri gibi ünifora giymiş üçüncü bir adam da onları kovalı-

yor, kumun üzerine atılmış şapka ve bastonları toplayarak karanlığa doğru fırlatıyordu.

Patio'da elektrik ışıkları yandı.

Zurito:

«Sen çocukları toplarken ben de gidip şu midillilerden birine bineyim,» dedi.

O sırada, ölü boğayı çeke çeke götürmek üzere arenaya giren katırların şıngırtısı geldi arkalarından.

Cuadrilla üyeleri de geldiler, gülünç gösteriyi *barrera* (*) ile sıralar arasında kalan yoldan izlemişlerdi; paf/o'daki (**) elektrik lambasının altında toplanıp çene çalmaya başladılar. Sırtına gümüş

ve portakal rengi giysiler geçirmiş olan yakışıklı bir delikanlı gülümseyerek Manuel'in yanına geldi. Elini uzatarak:

«Adım Hernandez,» dedi.

Manuel uzatılan eli sıktı.

Delikanlı, neşeyle:

«Bu geceki mübareklerin filden farkları yok yine,» dedi.

Manuel:

«Hem de boynuzları olan kocaman kocaman filler,» diye onayladı onu.

Delikanlı:

«Kısmetine en kötüsü düştü,» dedi.

Manuel:

«Olsun varsın,» dedi. «Ne denli büyük olurlarsa, yoksullara o denli bol et çıkar.»

Hernandez sırıttı:

«Onu nereden buldun?»

Manuel:

(*) Korkuluk, parmaklık.

(**) Binalarla çevrili açıklık.

22

«Eski emektarlardandır,» dedi. «Cuadrilla'nı sıraya sok, neyin nesi olduklarını bir görelim bakalım.»

«Bir iki iyi adamım var,» dedi Hernandez.

Çok neşeliydi. Gece gösterisinde daha önce iki kez bulunmuş ve Madrid'de taraftar toplamaya başlamıştı. Dövüşün birkaç dakika sonra başlayacağını düşündükçe mutluluktan içi içine sığmıyordu.

Manuel:

«Pikadorlar nerede?» diye sordu.

Hernandez gülümsedi:

«Arkada, tavlada en güzel atı kapmak için birbirlerini yiyorlar.»

Katırlar kapıya doğru atıldılar; kamçılar saklıyor, çıngıraklar çalıyor ve genç boğa kumları eşeleyerek saban gibi iz açıyordu.

Boğa girer girmez gezinti için toplandılar.

Manuel ile Hernandez en önde duruyordu.

Cuadrillalar'ın gençleri arkadaydı, ağır pelerinlerini katlayıp kollarına dolamışlardı. Siyahlara bürünmüş dört pikador ellerinde çelik uçlu mızraklarıyla yarı karanlık tavlada, atlarının üzerinde bekliyorlardı.

Pikadorlardan biri:

«Atları doğru dürüst görmemiz için Retana neden yeterli ışık vermedi, merak ediyorum doğ-

su,» dedi.

Başka bir pikador:

«Bir deri bir kemik kalmış hallerini görmeyince daha mutlu olacağımızı biliyor da ondan,» diye yanıtladı.

23

ilk pikador:

«Bu canlı cenaze yere ha yığıldı ha yığılacak,» dedi.

«Yine de at ya, sen ona bak.»

«At olmasına at elbet.»

Karanlığın içinde cılız atlarına oturmuş, konu

şuyorlardı.

Zurito hiçbir şey söylemiyordu. En güçlü at onun kısmetine düşmüştü. Atı denemiş, tavlada gezdirmişti; geme ve mahmuza geliyordu. Sağ

gözündeki bandajı çıkarmış, kulaklarındaki askıları kesmişti. Dayanıklı bir attı, bacakları güçlüydü. Onun için önemli olan da buydu zaten. Güreş

süresince hep ona binmek niyetindeydi. Atına binmiş, yün örtü serili eyer üzerinde *paseo* (*) için hazır beklerken, pikadorluk yaptığı boğa güreşlerini geçiriyordu aklından. Her iki yanındaki öbür pikadorlar habire çene çalıyordu. Ama Zurito onları duymuyordu bile.

İki matador, üç *peon'un* (**) önünde duruyordu; onlar da pelerinlerini öbürleri gibi sol kollarının üstüne atmışlardı. Manuel arkasındaki üç delikanlıyı kafasında ölçüp tartıyordu. Üçü de Hernandez gibi *Madrilenos* (***)'tu; içlerinden biri Çingene'ydi; ciddi, soğuk, esmer görünüşü Manuel'in ho

şuna gitmişti. Döndü:

«Senin adın ne evlat?» diye sordu Çingene'ye.

Çingene:

«Fuentes,» dedi.

«Güzel bir ad,» dedi Manuel.

(*) Gezinti, yürüyüş.

(**) (Boğa güreşinde) matador'un yaya yardımcısı (***) Madridli.

24

Çingene dişlerini göstererek sırıttı.

Manuel:

«Boğa dışarı çıktığı zaman alır, ufaktan ufaktan koşturursun emi?» dedi.

Çingene:

«Peki,» dedi.

Yüzü daha da ciddileşti. Yapacağı işi kafasında ölçüp biçmeye başladı.

Manuel, Hernandez'e:

«işte geliyor,» dedi.

«Tamam. Gidiyoruz.»

Başları dik, müziğe göre tempo tutarak, sağ

kollarını serbestçe sallaya sallaya ark ışıklarının altındaki kumlu arena boyunca ilerlediler; arkadan birbirlerinden açık aralıkla yürüyen *cuadrilla-lar,* onların ardından atlı pikadorlar, en arkadan da çıngıl çıngıl sesler çıkaran katırlarıyla güreş

alanının hizmetlileri geldiler. Arenadan geçerlerken kalabalık Hernandez'i alkışladı. Kasıla kasıla yürürlerken dosdoğru ileriye bakıyorlardı.

Başkan'ın önünde eğilerek selam verdikten sonra topluluk parçalara ayrıldı. Boğa güreşçileri barrera'ya doğru gittiler; ağır pelerinlerini hafif dövüş pelerinleriyle değiştirdiler. Katırlar dışarı çıktı.

Pikadorlar alanın çevresinde çalımlı çalımlı dolaşmaya başladı; içlerinden ikisi girdikleri kapıdan dı

şarı doğru sürdü atlarını. Alan görevlileri kumu kabarttılar. Manuel, Retana'nın adamlarından birinin doldurduğu bir bardak suyu içti; adam Manuel'in kılıcını

taşıyor, menejeriymiş gibi davranıyordu. Hernández de kendi menejeriyle konuştuktan sonra yanına geldi.

Manuel Hernandez'e kompliman yaptı:

«Hadi hadi, adamlar el üstünde tutuyor seni.»

25

Hernandez, ağzı kulaklarında:

«Eh, severler beni,» dedi.

Manuel, Retana'nın adamına sordu:

«Paseo nasıl gitti?»

Kılıç taşıyan adam:

«Düğün gibi,» dedi. «İyiydi.»

Atla yanlarından geçen Zurito o iriyarı cüssesiyle tıpkı bir süvari heykeline benziyordu. Atını alanın öbür ucundaki, boğanın çıkacağı tor/7 e (*) yöneltti. Ark ışıklarını yadırgamıştı. Hatırı sayılır paralar karşılığında kızgın güneş altında pikadorluk yapardı o. Böyle ark ışığı altında tat vermiyordu bu iş. Güreşin başlamasını iple çekiyordu.

Manuel yanına geldi:

«Mızrakla onu, Manos,» dedi. «Kıyasıya mızrakla da dişime göre bir hale gelsin.»

Zurito kumların üstüne tükürdü:

«Mızraklarım evlat,» dedi. «Hem öyle bir mızraklarım ki kaçacak delik arar.»

Manuel:

«Yükleniver gitsin, Manos,» dedi.

Zurito:

«Yüklenirim,» dedi. «Hâlâ ne tutuyorlar yahu şu hayvanı?»

Manuel:

«işte geliyor,» dedi.

Zurito atın sırtında oturuyordu, ayakları üzengideydi; iri bacakları atı saran geyik derisi zırhın içindeydi. Dizginler sol elindeydi. Sağ eliyle uzun mızrağı tutuyordu. Işık gözlerini almasın diye şapkasını kaşlarının üstüne yıkmıştı. Gözlerini uzağa, tor/7 in kapısına dikmişti. Atının kulakları dikildi.

Zurito atı sol eliyle okşadı.

(*) Boğanın bulunduğu bölme.

26

Torifın kırmızı kapısı ardınadek açıldı; Zurito, arenanın karşısında, bir an bomboş kalan kapı ağzına baktı. Derken boğa ok gibi dışarı fırladı, ı-

şıkların altından sıçraya zıplaya geçtikten sonra ileri doğru saldırdı. Karanlık kafesten kurtulmuş

olmanın verdiği sevinçle dörtnala koştu. Geniş

burun deliklerinden çıkan soluma sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Seyirciler arasında, ilk sırada sıkkın bir tavırla oturmakta olan *El Heraldo Gazetesinin* ikinci sınıf boğa güreşi eleştirmeni, dizlerinin önündeki beton duvara yaslanmış, şunları yazıyordu:

«Campagnero, Negro, 42, saatte 90 mille tamgaz dışarı fırladı...»

Manuel *barrera'ya* dayanıp boğayı seyrederken elini salladı; Çingene, pelerinini sürükleyerek dışarı doğru koştu. Boğa, ekseni etrafında döndü; başı aşağıda, kuyruğu yukarda, pelerine doğru dörtnala saldırdı. Çingene, zikzak yaparak koşmaya başladı. Onu farkeden boğa pelerini bırakıp saldırıya geçti. Çingene hızla koştu, *barrera'n\n* kırmızıya boyalı parmaklıklarından içeri atladı: boğa parmaklıklara boynuzlarıyla saldırdı. Tahtalara gözü dönmüşçesine iki kez tos vurdu.

El Heraldo'nun eleştirmeni bir sigara yaktı, kibrit çöpünü boğaya doğru fırlattı. Daha sonra defterine şunları karaladı:

»Peşin para ödemiş seyircileri tatmin edecek kadar iriyarı ve büyük boynuzlu bir boğa olan Campagnero, güreşçilere dövüş alanını dar etme eğilimi gösterdi.»

Boğa çiti boynuzlarken Manuel bir sıçrayışta sert kumların üzerine atladı. Gözucuyla Zurito'ya baktı; Zurito dövüş alanının solunda, alan çevresinin dörtte

27

biri kadar uzaklığında, barrera'ya yakın bir yerde, beyaz atının üzerinde oturuyordu. Manuel pelerinini iki eliyle önüne yakın bir yerde tutup boğaya bağırdı: «Hoo! Hoo!» Boğa döndü, Manuel'in bulunduğu yöne saldırdı. Manuel

boğa saldırır saldırmaz topukları üzerinde döndü ve pelerinini bo

ğanın boynuzları önünde salladı. Boğa bu kez yeni bir saldırıya hazırlandı. Manuel pelerinini daha önce olduğu gibi vücudunun ön tarafında tuttu ve saldırı sırasında yine döndü. Pelerini her sallayı-

şında kalabalık avaz avaz bağırıyordu.

Boğayla birlikte tam dört kez döndü; her dönüşünde boğayı yeniden saldırıya geçirecek şekilde pelerini dalgalandırarak salladı. Beşinci sallayışın sonunda pelerini kalçasının karşısında tuttu ve döndü. Pelerin bir balerinin eteği gibi dalgalandı, boğa bir kemer gibi dolandı çevresinde.

Manuel aradan çıkınca boğa beyaz atlı Zurito'yla burun buruna geldi; at, boğanın karşısında çakılıp kalmıştı; kulakları öne doğru dikilmişti; dudakları sinirli sinirli titriyordu; Zurito ise şapkasını gözlerinin üstüne indirmiş, ileri doğru abanmıştı. Sağ

elinde tuttuğu demir mızrağın üç köşeli ucu boğanın yüzüne çevriliydi.

El Heraldo'nun ikinci sınıf eleştirmeni sigarasından bir fırt çekti, gözleri boğanın üzerinde, şunları yazdı:

«Eski kurt Manolo bir dizi ustaca ***veronica (*)***

sergiledi, sonunda öylesine Belmontovari bir ***recor-***

te *(**) yaptı ki, gedikli müşterilerin alkışlarını hak etti; daha sonra atlıların* ***tere i o'suna*** *(***) girdik.»*

(*) Çalımlama, şaşırtmaca.

(**) Kesme hareketi.

(***) Üçüncü devre.

Zurito atının sırtında otururken boğayla mızrağının ucu arasındaki uzaklığı göz kararıyla ölçtü. O bakarken boğa toparlandı, gözlerini atın göğsüne dikip

saldırıya geçti. Boğa, atı boynuzlamak için kafasını eğince Zurito mızrağını boğanın omzundaki kas çıkıntısına batırdı ve tüm gücüyle mızrağın ucuna yüklendi; yüklenirken bo

ğanın boynuz darbesinden kurtulmak için sol eliyle beyaz atın gemini çekti, ön ayaklarını pen

çe gibi havaya kaldırtarak atı şahlandırdı; boğayı yana doğru iterken atı sağa çekti; boğanın boynuzları atın karın boşluğunu yalayıp geçti; şahlanan at yine ön ayakları üzerine indi; boğa bu kez Hernandez'in salladığı pelerine saldırdı, titreyen kuyruğu atın göğsünde okşarcasına dolaştı.

Hernandez elinde pelerinle koşarken boğayı öbür pikadora doğru çekti. Pelerini şöyle bir salladı, boğayı at ve binicisiyle karşı karşıya bıraktıktan sonra geri çekildi. Atı görmesiyle boğanın saldırması bir oldu. Pikadorun mızrağı boğanın sırtını yalayıp geçti. Pikador saldırının şokuyla şahlanan attan düşecek gibi oldu; sağ bacağı havaya kalktı, atı boğayla kendisi arasına siper ederek sola sarktı. Şaha kalkmış ve boynuz darbesiyle yaralanmış olan at, boğa yeni bir saldırıya geçerken pikadorun üstüne yıkıldı, pikador çizmeleriyle atın böğrünü tekmeledi; çekip ayağa kaldırmaları için beklemeye başladı.

Manuel boğanın yere düşmüş ata saldırmasına göz yumdu; acelesi yoktu, hem pikador da paçayı kurtarmıştı zaten; bu pikador bozuntusunun biraz sıkıntı çekmesi iyi olurdu. Hiç değilse bir dahaki sefere işi sıkı tutardı. Bitli pikadorlar

n'olacak! Zurito'ya baktı; *barrera'nm* biraz açığında, kumluk alanın karşısında durmuş atıyla hazır bekliyordu.

«Hoo!» diye seslendi boğaya? dikkatini çekecek biçimde pelerini iki eliyle tutup salladı: Boğa atı bırakıp pelerine saldırdı; Manuel pelerini olabildiğince açıp sallayarak yan yan koştu, durdu, topukları üzerinde döndü, boğayı Zurito ile karşı karşıya bıraktı.

El Heraldo'nun ikinci sınıf eleştirmeni:

«Campagnero, sütçü beygirinin ölümüne kar

şılık Hernandez ile Manolo'dan bir çift yara aldı,»

diye yazdı. *«Böylece, demir mızrağın üstüne atılma pahasına atları hiç mi hiç sevmediğini belli etti. Eski kurt Zurito mızrağıyla o eski unutulmaz numaralarından birkaçını daha gösterdi.»*

Yanıbaşında oturan adam *«Ole! Ole!»* diye bağırdı. Bağırtısı kalabalığın gürültüsü arasında yitip gitti; adam hızını alamayıp eleştirmenin sırtına bir de şaplak attı. Eleştirmen başını kaldırıp Zurito'ya baktı; Zurito atının sırtında öne doğru eğilmiş, koltuk altından keskin bir açıyla uzanan mızrağını neredeyse sapından tutmuştu; tüm ağırlığını vererek iyice öne abandı, boğayı engellemek istiyordu; boğa bastırdıkça bastırıyor, atı sıkıştırmaya çalışıyordu. Zurito da atın üstünden boğanın tüm saldırılarını savuşturuyordu; bir ara atı saldırılardan koruyarak yavaşça döndürdü, sonunda kurtulmayı başarmıştı. Zurito boğanın gelip geçtiğini, atın da tehlikeyi atlattığını anlar anlamaz direncinin o korkunç çelik kilidini gevşetti ve mızrağın üç köşeli çelik ucunu burnunun dibinde Hernandez'in pelerinine dalmak üzere olan boğanın omzundaki kas çıkıntısına sapladı. Boğa pele-30

rine körü körüne bir dalış yaptı, çocuk onu alıp açık alana doğru çekti.

Zurito atının üzerinde oturmuş, bir yandan hayvanı okşuyor, bir yandan da kalabalığın haykırışları arasında ve parlak ışıklar altında Hernandez'in salladığı pelerine saldıran boğaya bakıyordu.

«Gördün mü?» diye sordu Manuel'e.

Manuel:

«Harikaydı,» dedi.

Zurito:

«Bu kez işi bitiririm,» dedi. «Bak şimdi.»

Boğa pelerinin hemen yanıbaşından dönerken dizüstü çöktü, ama çökmesiyle doğrulması bir oldu, gelgelelim kumluğun karşı tarafından duran Manuel ile Zurito'nun gözünden, boğanın siyah omzu üzerinden hafifçe süzülen kanın pırıltısı kaçmamıştı.

Zurito:

«Bu kez bitiririm işi,» dedi yine.

Manuel:

«Sıkı bir boğa,» dedi.

Zurito:

«Bir fırsat daha verselerdi öldürürdüm onu.»

Manuel:

«Bizim üçleri değiştirecekler,» dedi.

Zurito:

«Bak şimdi,» dedi.

Manuel:

«Ben oraya gidiyorum,» dedi.

Alanın öbür ucuna doğru at sürdü; *mortolar (*)* yularından tuttukları bir atı ite kaka boğanın **(*) Seyis**

yanına getirmeye çalışıyorlardı; kafasını öne eğen boğa, pençeleriyle yeri eşeliyor, saldırmakla saldırmamak arasında bocalayıp duruyordu.

Zurito da atını olay yerine sürdü, bu sahnenin hiçbir ayrıntısını kaçırmamaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

Boğa en sonunda saldırdı; atı tutanlar *barrera'ya* doğru koştular. Pikadorun vuruşu çok arkaya rastlamıştı. Boğa atın altına girdi, kaldırıp **sırtına aldı.**

Zurito dikkatle seyrediyordu: Kırmızı gömlekli *monolar* pikadoru kurtarmaya koşuyorlar. Pikador şimdi ayakta. Elini kolunu sallaya sallaya sövüp sayıyor. Manuel ile Hernandez ellerinde pelerinleriyle hazır bekliyorlar. Ve boğa, büyük siyah boğa... Sırtında bir at, toynakları sallanıyor, yuları boğanın boynuzlarına dolaşmış... Siyah boğa atı sırtlanmış, kısa bacakları üzerinde sendeliyor,

sendeliyor, derken atı silkelemek için boynunu kabartıyor, kaldırıp silkeliyor, ileri atılıyor, at kayarak yere düşüyor. Sonra da Manuel'in açtığı pelerine hışımla saldırıyor.

Boğanın hızı kesilmişti artık, Manuel anlamıştı bunu. Yarası çok kötü kanıyordu. Böğrü baştan aşağı pırıl pırıl kana bulanmıştı.

Manuel pelerini bir daha tuttu. Boğa geldi; çirkin gözlerini dört açmış, dikkatle pelerine bakıyordu. Manuel yana çekildi, kollarını kadirdi, pelerini veronica (*) için boğanın önünde tuttu.

Boğayla karşı karşıyaydı şimdi. Evet, başı biraz daha eğilmişti. Daha da aşağıda tutuyordu.

Zurito yapmıştı bunu.

(*) Çalım

32

Manuel pelerini salladı, işte geliyor; yana çekildi, bir *veronica* daha yaptı. «Ne de isabetli vuruyor,» dedi içinden. «Azbuz dövüşmedi elbet.

Fırsat kolluyor şimdi. Gafil avlayacak artık gözü bende. Ama ben ona pelerini sallıyorum hep.»

Pelerini bir daha salladı; boğa geldi, Manuel yana çekildi. Kılpayı kaldı bu kez. «Bu kadar yakından çarpışmak istemem doğrusu!»

Boğa geçerken pelerin sırtına sürünmüş ve pelerinin ucu kandan sırılsıklam olmuştu.

«Tamamsa tamam artık, bu sonuncusu olsun.»

Manuel boğanın karşısına çıktı, döne döne her saldırıyı bir bir savuşturmuştu; pelerini iki eliyle tuttu. Boğa ona bakıyordu. Gözünü dört açmış, boynuzlarını ileri doğrultmuştu; öylece bakıyor, tetikte bekliyordu.

Manuel:

«Hoo!» dedi. *«Toro!» (*)* Belini kırarak pelerini öne doğru salladı, «işte geliyor!» Yana çekildi, pelerini boğanın arkasından salladı ve ekseni çevresinde öyle bir dönüş

döndü ki boğa pelerinin burgacına kapıldı. Ortada hiçbir şey olmadığını görünce öylece kalakaldı, sanki pelerinin egemenliği altına girmiş gibiydi.

Manuel, olduğu yere çakılıp kaldığını göstermek için pelerini boğanın burnunun dibinde salladı ve yürüyerek uzaklaştı.

Alkış malkış yoktu hiç.

Manuel kumluk alanı geçerek *barrera^a* doğru yürüdü. Zurito atına binmiş, dövüş alanından çıkıyordu. Manuel boğayla uğraştığı sırada çalan **(*) Boğa**

33

trompetler, *banderillalat\x* saplanma zamanının geldiğini bildirmişti. Manuel bunu pek farketme-mişti. *Monolar* iki at ölüsünün üstünü çadır beziyle örtüp çevresine talaş serptiler.

Manuel su içmek için *Barrera'run* yanına geldi. Retana'nın adamı çatlak, kaba saba bir testi uzattı.

Uzun boylu Çingene Fuentes, elinde bir çift *banderillo\\e* durmuş bekliyordu. Bu ince, kırmızı çubukları, kancaya benzeyen uçları dışarı gelecek biçimde tutuştu. Manuel'e baktı.

Manuel:

«Hadi başla bakalım,» dedi.

Çingene hızla koştu. Manuel testiyi yere bıraktı, dikkatle baktı. Mendiliyle yüzünü sildi.

El Heralddrun ikinci sınıf eleştirmeni, ayakları arasında duran sıcak şampanya şişesini aldı, bir yudum içtikten sonra paragrafını tamamladı:

«... Yaşlı Manolo pelerinle yaptığı birtakım kaba hareketlerle hiç mi hiç alkış toplayamadı. Ü-

çüncü devreye girdik.»

Boğa, güreş alanının tam ortasında yapayalnız duruyordu. Uzun boylu Çingene ona doğru kasıla kasıla yürüdü, kollarını yana açmıştı. Her biri bir elinde olmak üzere, o iki ince kırmızı çubuğu, uçları ileriyi gösterecek biçimde parmak uçlarıyla tutuyordu. Fuentes kararlı adımlarla ilerledi. Arkasında, biraz yan tarafında, pelerinli bir çocuk vardı.

Boğa, Çingene'ye baktı, huysuzlandı.

Gözlerini Fuentes'e dikmiş, öylece duruyordu hâlâ. Fuentes belini kırıp kendini arkaya doğru verdi, boğaya seslendi. *Banderillolar*'ın ikisini de sımsıkı kavradı. Çelik uçların pırıltısı boğanın gözünü aldı.

Kuyruğunu dikip saldırıya geçti.

Gözleri adamda, dosdoğru üstüne geldi. Fuentes gövdesini arkaya vermiş, kımıldamadan duruyordu. Banderillolar'ı ileri doğrultmuştu.

Boğa boynuzlarını geçirmek için başını eğince Fuentes geri çekildi, elleri birbirine değecek bi

çimde kollarını kaldırdı, iki kırmızı çizgi halindeki banderillolar'ı hayvanın omzuna daldırdı. Boğanın boynuzlarından epeyce uzağa doğru, iki çubuğun üzerine abandı. Bacaklarını yapıştırmış, vücudunu çarpmadan geçmesi için yana eğmişti.

Seyirciler:

«Ole!» diye bağırdı.

Boğa vahşice boynuz vuruyor, balık gibi zıp zıp zıplarken dört ayağı da yerden kesiliyordu.

Hayvan sıçrayıp tepindikçe, *banderil!olat\v* o incecik kırmızı sapları da sallanıyordu.

Manuel *barrera'run* yanında dururken, boğanın hep sağa doğru boynuz attığını farketti.

Elinde yeni *banderillolafla* Fuentes'in yanına koşmakta olan çocuğa:

«Söyle şuna, sağ tarafa saplasın,» dedi.

O sırada omzuna ağır bir el dokundu. Zurito'ydu.

«Nasılsın bakalım, evlat?»

Manuel boğayı seyrediyordu. Zurito, ağırlığını kollarına vererek *barrera'ya* yaslandı. Manuel dönüp ona baktı.

Zurito:

«İyi gidiyorsun,» dedi.

Manuel kafasını salladı. Üçüncü devreye kadar yapacak hiçbir şeyi yoktu. Çingene *banderillolar'ı* çok iyi kullanmıştı doğrusu. Boğa üçüncü devreye fena girmeyecekti. Esaslı bir boğaydı.

35

Şimdiye dek işler yolunda gitmişti. Kılıçla yapılacak son devre için kaygılanıyordu. Aslında pek de kaygılandığı filan yoktu hani. Bu konuda kafa yormamıştı bile. Ama işte oracıkta öyle dururken içini bir kurt kemirmeye başlamıştı. Gözlerini bo

ğaya dikti, yapacağı faena'yı (*) tasarladı, kırmızı kumaşla yapacaktı bu işi, boğanın süngüsünü düşürecek, onu hizaya getirecekti.

Çingene yine boğaya doğru ilerledi; bir dan-sör gibi parmak uçlarının ve topuklarının üzerinde seke seke, küçümseyici bir havayla yürüyordu. O

yürürken *banderillolafm* kırmızı sapları sallanıyordu. Boğa ona bakıyordu, ama artık hiç de büyülenip kalmış gibi bir hali yoktu. Gafil avlamak, boynuzlarını vücuduna geçirmek için Çingene'nin yaklaşmasını bekliyordu.

Fuentes yaklaşırken boğa saldırdı. Fuentes çeyrek daire çizdi, boğa dönüp gelirken öylece durdu, ileri doğru uzandı, ayak parmaklarının ucunda dikildi, kollarını açtı, ve boğa ıska geçerken geniş omuz kaslarının üstündeki tümseğe *banderillolaf* sapladı.

Kalabalık çılgına dönmüştü.

Retana'nın adamı Zurito'ya döndü:

«Bu çocuk gece programında pek uzun kalmaz artık,» dedi.

Zurito:

«Çok iyi,» dedi.

«Şuna bak sen hele.»

Baktılar.

Fuentes sırtını *barrera'ya* dönmüş, duruyordu. Arkasında ellerinde pelerinleriyle çitin üzerinden atlayıp boğayı başka yere yöneltmeye hazır iki *cuadrilla varö*\.

(*) Yapılacak iş.

3 6

Boğa, dili bir karış sarkmış, soluk soluğa Çingene'ye bakıyordu. Çingene, «artık işi bitik,» diye düşündü. Sırtını kırmızı tahtaperdeye verdi yine.

Boğanın saldırısını az farkla savuşturdu. Boğa ona bakıyordu.

Çingene belini büktü, kollarını gerdi. *Banderillolafm* ucu boğaya çevriliydi. Boğaya bağırdı, a-yağını yere vurdu. Boğa kuşku içindeydi. «Şu adamı istiyordu» o. «Omzuna mızrak yemek de

ğil.»

Fuentes biraz daha yaklaştı. Geriye kaykıldı.

Bir daha bağırdı. Kalabalıktan biri bağıra çağıra uyarı yollu bir şeyler söyledi.

Zurito:

«Çok kötü yaklaştı,» dedi.

Retana'nın adamı:

«Şuna bak sen yahu!» dedi.

Fuentes vücudunu iyice arkaya verdi, *banderillola?\a* boğayı kışkırttı, iki ayağını da yerden keserek zıpladı. O zıpladığı anda boğa da kuyru

ğunu dikip saldırdı. Fuentes ayak başparmakları üzerine düştü, kollarını yana açtı, gövdesini tümüyle ileri doğru verdi, boğanın sağ boynuzunu savuştururken sivri uçlu okları diklemesine saplayıverdi.

Boğa gelip barrera'ya toslardı; adamı elinden kaçırınca orada sallanıp duran pelerinler ilişmişti gözüne.

Çingene, kalabalığın alkışları arasında *barrera* boyunca Manuel'e doğru koştu. Boğanın sivri boynuzundan kurtulayım derken yeleği yırtılmıştı.

Yine de mutluluğuna diyecek yoktu, yırtık yeleği seyircilere gösteriyordu. Güreş

alanının çevresinde bir tur attı. Yanından geçerken Zurito ona bak-37

tı; yırtık gömleğini göstererek gülümseyince Zurito da ona gülümsedi.

Geri kalan bir çift *banderilldyu* başka biri saplıyordu. Ama kimsenin dikkat ettiği yoktu artık.

Retana'nın adamı mu/eta'nın (*) kırmızı kumaşı içine bir değnek soktu, kumaşı değneğe iyice sardı, *barrera'run* üzerinden Manuel'e uzattı.

Sonra deri kaplı kılıç sandığına uzandı, içinden bir kılıç çıkardı, deri kınından tutarak tahtaperdenin üzerinden Manuel'e verdi. Manuel kılıcı kırmızı kabzasından çekerek çıkardı, boşalan kın bükülerek yere düştü.

Zurito'ya baktı. İhyan adam Manuel'in terledi

ğini gördü.

«İşini bitir artık, evlat,» dedi.

Manuel onaylarcasına kafasını salladı.

Zurito:

«Tam kıvamında artık,» dedi.

Retana'nın adamı:

«Tam senin istediğin gibi,» diye güvence verdi.

Manuel kafasını salladı yine.

Yukarda, tam çatının altında oturan trompetçi son devreye geçildiğini bildiren trompeti çaldı; Manuel, yukardaki karanlık localara, Başkan'ın olması gereken yere doğru yürüdü.

Ön sırada oturan *El Heraldönun* ikinci sınıf boğa güreşi eleştirmeni, sıcak şampanyasından kocaman bir yudum aldı. Kararını vermişti, bu öyküyü sıcağı sıcağına yazmaya değmezdi; güreşten sonra gider büroda yazardı. Hem bu tanrının cezası şey neydi ki zaten? Alt tarafı bir gece güreşi! Kaçırdığı bir şey olsa bile yarınki sabah ga-

(*) Boğayı kışkırtmak için kullanılan kırmızı renkli bez.

zetelerinden bulabilirdi. Şampanyadan bir yudum daha aldı. Saat on ikide Maxim'de bir randevusu vardı. Hem bu boğa güreşçileri de kim oluyordu ki? Çocuklar ve serseriler. Serseri takımı işte!

Defterini cebine koydu; alanın ortasında yapayalnız duran ve yukarıyı, doğru dürüst göremediği karanlık locayı selamlayan Manuel'e baktı. Boğa öyle belirli bir yere bakmadan uslu uslu duruyordu.

«Bu boğayı size adıyorum Bay Başkan; size ve dünyanın en zeki, en cömert insanları olan Madridlilere!»

Manuel söylevine böyle başlamıştı işte. Kalıplaşmış sözlerdi bunlar. Hepsini bir bir söyledi.

Gece güreşlerinde çekilmeyecek kadar uzun bir söylevdi bu.

Karanlığa doğru eğilerek başıyla selam verdi, doğruldu, şapkasını omzunun üzerinden havaya fırlattı; sol elinde *muleta,* sağında kılıç, boğaya doğru yürüdü.

Manuel boğaya yaklaştı. Boğa ona baktı, gözleri fıldır fıldırdı. Zurito'nın mızrakla boğanın sol omzunda açtığı yaradan akan kanın pırıltısını ve vücudundan sarkan *banderillolah* farketti. Bo

ğanın ayaklarının duruş biçimine de dikkat ediyordu. Sol elinde *muleta,* sağ elinde kılıçla ilerlerken boğanın ayaklarını gözden geçirdi. Boğalar dört ayağını bir noktaya toplamadan saldıra-mazlardı. Şimdilik dört ayağını, açmış, kös kös duruyordu.

Manuel ayakların durumunu kollayarak ilerledi. Bu iş tamamdı. Yapabilirdi... Yalnız, ne yapıp yapıp boğanın başını eğmesini sağlamalıydı, o zaman boynuzların üzerinden uzanır, hayvanı öl-39

dürürdü. Ama şimdilik ne kılıcı düşündüğü vardı, ne de boğayı öldürmeyi. «Her şeyin bir sırası var,» diyordu içinden. Ne var ki ilk elde yapması gereken şeyler aklına geldikçe de, içini bir sıkıntı kaplıyordu. Boğanın ayaklarını gözden kaçırmadan ilerlemeye devam etti; gözlerini, ıslak ağzını ve ileri doğru uzanan

sipsivri ayrık boynuzlarını gördü. Boğanın gözlerinin çevresinde açık renkli halkalar vardı. Gözleri Manuel'deydi. Bu beyaz suratlı ufakıığın canına okuyacaktı.

Manuel kılıcıyla muleta'nın kırmızı kumaşını açtı, öylece durdu; kılıcın ucunu kumaşa takıp bir geminin flok yelkeni gibi sol elinde tuttu... Bir ara boğanın boynuzları ilişti gözüne. Boynuzlardan biri barrera'ya toslayınca kırılmıştı. Öbür boynuz ise bir oklukirpinin dikeni gibi sivriydi. Manuel boynuzun beyaz renkli dibinde kırmızı bir leke farketti. Bunlara dikkat ederken boğanın ayaklarını da gözden kaçırmıyordu. Boğa gözlerini dikmiş, Manuel'e bakıyordu.

Manuel, «şu anda savunmada,» diye düşündü. Kendi kabuğuna çekildi. Onu dışarı çıkarıp basığını eğdirmeliyim. Başı hep aşağıda olmalı.

Zurito başını bir kez aşağı eğdirmişti ama yeniden doğrulttu, işe giriştiğim zaman yarası kana-yacak ve başını eğecek.»

Sol elindeki kılıcın ucuna taktığı *muleta'y*\ sallayarak boğaya seslendi.

Boğa ona baktı.

Manuel küçümseyici bir havayla geriye doğdu yaslandı, ve *muleta'y*\ olanca genişliğiyle açarak salladı.

Boğa *muletây*\ gördü. Ark ışığı altında parlak kızıl bir rengi vardı. Boğanın bacakları birleşti.

40

işte geliyor. Üh-hüüü! Boğa üstüne gelirken Manuel döndü, boynuzların üzerinden geçecek biçimde *muleta'y* kaldırdı, *muleta* başından kuyruğuna kadar boğanın geniş sırtını sıyırıp geçti.

Boğa saldırının hızıyla havaya fırladı. Manuel'in kılıkıpırdamamıştı.

Boğa atılıp geçtikten sonra köşeyi dönen bir kedi gibi gerisingeri gelip Manuel'in karşısına dikildi. Yeniden saldırıya geçti. Eski şiddeti gitmişti.

Boğanın siyah omuzlarından bacaklarına süzülen taze kanın pırıltısı Manuel'in dikkatini çekti. *Mule-fa'nın arasından kılıcı çıkardı ve sağ eline aldı.*

Muleta şimdi sağ elinden aşağı sarkıyordu, sola doğru eğildi, boğaya bağırdı. Boğa, gözleri *mule-fa'da, bacaklarını birleştirdi. Manuel içinden, «işte geliyor,» dedi. «Yih-huu!»*

Boğanın saldırmasıyla Manuel'in dönmesi bir oldu, *muletay* boğanın Önünde salladı, ayakları yere çakılı gibiydi; kılıç ark ışığı altında bir eğri çizdi.

«Pase natural» sona erip de *«pase de pec-ho»* için mu/efa'sını kaldırınca boğa yeniden saldırdı. Yere çivilenmişçesine dururken boğa havaya kalkık olan *muleta'run* altından geçerek göğsüne doğru geldi. Manuel birbirine çarpıp sakırdayan *banderillo* oklarından korunmak için ba

şını geriye attı. Göğsünü yalarcasına geçip giden boğanın o kapkara gövdesinin sıcaklığını duydu.

«Kahrolası, ne de yakından geçti!» dedi içinden.

Zurito barrera'ya yaslanıp Çingene'ye çabuk çabuk bir şeyler söyledi; çocuk elinde peleriniyle Manuel'e doğru koştu. Zurito şapkasını kaşları-

41

nın üstüne yıktı; arenanın karşısına, Manuel'e baktı.

Manuel boğayla yine karşı karşıya kalmıştı; *muleta'y*\ aşağı indirip sola doğru çekti; boğa ba

şını eğmiş *muletay*\ kolluyordu.

Retana'nın adamı:

«Bu numarayı Belmonte yapmış olsaydı herkes çılgına dönerdi,» dedi.

Zurito sesini çıkarmadı. Arenanın ortasında durmakta olan Manuel'e bakıyordu.

Retana'nın adamı:

«Patron nereden buldu bu herifi?» dedi.

Zurito:

«Hastaneden,» dedi.

Retana'nın adamı:

«Hiç yolu yok, bu gidişle yine orayı boylar,»

dedi.

Zurito adama döndü; tahta çiti göstererek:

«Vur şuna,» dedi.

Retana'nın adamı:

«Şaka yaptık canım,» dedi.

«Sana vur şu tahtaya dedim!»

Retana'nın adamı eğildi ve *barrera'ya* üç kez vurdu.

Zurito:

«Şu *faena'ya* bak hele,» dedi.

Manuel güreş alanının tam ortasında, ışıkların altında, boğanın karşısına geçip diz çökmüştü.

Muleta'yi iki eliyle tutup kaldırdı. Boğa kuyruğunu dikip saldırdı.

Manuel bir vücut çalımıyla bu saldırıdan kurtuldu; boğa yeni baştan saldırıya geçerken de muleta ile yarım daire çizdi, boğayı dizüstü çöker-tiverdi.

Retana'nın adamı:

42

«Vay canına! Bu büyük bir güreşçi be!» dedi.

Zurito:

«Hayır, hiç bile değil,» dedi.

Manuel kalktı, sol elinde *muleta*, sağ elinde kılıç, karanlık tribünlerden gelen alkışları kabul edercesine eğildi.

Boğa dizlerinin üstünde doğruldu. Kafasını yere yakın tutuyor, öylece bekliyordu.

Zurito, *cuadrilla'öaW* iki delikanlıyla bir şeyler konuştu, delikanlılar ellerinde pelerinlerle Manuel'e doğru koşup arkasında durdular. Manuel'in arkasında dört adam vardı şimdi. Hernandez, *muleta'y\a* gösteriye başladığından beri Manuel'in arkasındaydı. Fuentes pelerini tam önünde tutmuştu, o uzun boyuyla rahatça dikiliyor, tembel tembel bakıyordu. Öbür iki delikanlı da geldi. Hernandez her biri bir yanda yer alsın diye onlara işaret etti. Manuel boğanın tam karşısında tek ba

şınaydı.

Manuel ellerinde pelerinleriyle arkasında duran adamlara geri çekilmeleri için el salladı. Adamlar geri çekilirlerken Manuel'e baktılar: Yüzü bembeyaz kesilmişti, şıpır şıpır da terliyordu.

«Geri çekilmek nedir bilmiyorlar mı bu herifler yahu? Tam hazırlayıp kıvamına getirmişken ellerindeki pelerinlerle boğanın gözünü mü döndürmek istiyorlar?» Bu tür densizlikler canına tak etmişti artık.

Boğa durduğu yerde dört ayağını kare biçiminde açmış, gözlerini de *muleta'ya* dikmişti. Manuel *muleta'y* sol eline sardı. Boğa pürdikkat bakıyordu. Gövdesi, gittikçe yorulan bacaklarının üzerinde ağırlaşmıştı. Başını yere yakın tutuyordu, tutuyordu ama çok da alçak değil.

43

Manuel *muleta'y* ona doğru kaldırdı. Boğa kıpırdamadı. Yalnızca bakıyordu.

Manuel, «kurşun gibi mübarek,» dedi içinden. «Tortop oldu. Biçimine girdi. Dayanacak.»

Boğa güreşi terimleriyle düşünüyordu bunları. Kimi zaman aklından bir şey geçirirdi, ama o düşünceye ilişkin deyimin hiçbir parçası aklına gelmez ve düşündüğü şeyi algılayamazdı. Bilgisi ve içgüdüleri otomatik olarak çalışırdı; beyni ise yavaş yavaş, sözcüklerle çalışırdı. Boğaların huyunu suyunu, tüm püf noktalarını iyi bilirdi. Kafa yormasına bile gerek yoktu bu konuda. Doğru olanı yapardı. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı, gövdesiyse yapılması gerekene hemencecik uyardı. Eğer, «öyle mi böyle mi» diye uzun uza-dıya kafa patlatmış olsaydı çoktan hapı yutmuştu.

Şimdi boğanın karşısındaydı işte, birçok şeyin aynı anda bilincindeydi: Boynuzlar vardı; biri çatlaktı, kırıktı; öbürü sipsivriydi; sol boynuza doğru yanlamasına gitmesi gerekiyordu; kısa ve dümdüz bir hareketle atılacak; muleta'yı boğa kolayca izleyebilsin diye alçakta tutacak ve kılıcı boynuzların üzerinden boğanın ense köküyle omuzları arasındaki beş peseta büyüklüğündeki o küçük noktaya saplayacaktı. Bütün bunları yapmasıyla boynuzların arasından çekilmesi bir olmalıydı. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama aklında yalnızca şu sözcükler vardı: *«Corîo y derecho»*. O

Muleta'nm ucunu eline sararken, *«corto y derecho»* diye düşündü. Kısa ve dümdüz. *Corto y derecho.* Kılıcı *muleta'dan* çekip çıkardı; boğanın **(*) Kısa ve dümdüz.**

44

kırık sol boynuzuna yan döndü, mu/efa'yı indirdi, şimdi *muleta* ile sağ elindeki kılıç göz hizasında tam bir haç işareti oluşturuyordu; ayak parmaklarının ucunda yükseldi, kılıcın keskin ağzını boğanın omuzları arasındaki noktanın tam üzerine ni

şanladı.

Boğanın üstüne *«corto y derecho»* biçimde atıldı.

Bir sarsıntı oldu, havaya uçtuğunu hissetti. Kılıca abanayım derken kılıç elinden uçup gidiverdi.

Manuel tepetaklak yere yuvarlandı, boğa üstüne geldi hemen. Manuel yattığı yerden terlikti ayaklarıyla boğanın ağzını burnunu tekmelemeye başladı. Habire vuruyor, vuruyordu. Boğa arkasına dolanmak istiyor, başıyla tos vuruyor, telaştan ıska geçerek boynuzlarını kuma saplıyordu. Bir topu hoplata zıplata havada tutmaya çalışan biri gibi Manuel de boğayı kendinden uzak tutarak kurtulmaya çalışıyordu.

Manuel birden sırtında bir esinti duydu, bo

ğaya sallanan pelerinlerin esintisiydi bu. Derken boğa çekip gitti, üstünden geçerken bir an hayvana baktı. Karnı kapkaraydı. Geçerken üstüne basmamıştı.

Manuel kalktı, *muleta'y*\ aldı. Fuentes de kılıcını eline tutuşturdu. Kılıç kürek kemiğine çarpıp eğrilmişti. Manuel kılıcı dizine dayayıp doğrulttuktan sonra boğaya doğru koştu; boğa şimdi ölü atlardan birinin yanında duruyordu. Koşarken ceketinin koltuk altındaki yırtık kısım sallanıyordu.

«Onu oradan uzaklaştır,» diye bağırdı Çingene'ye.

Boğa ölmüş atın kokusunu almıştı, üstüne örtülen bezi boynuzlarıyla delik deşik ediyordu. U-45

cuna bez takılı kırık boynuzuyla, Fuentes'in salladığı pelerine saldırınca seyirciler makaraları koy-verdi... Dövüş alanının kenarında, boynuzuna takılı bez parçasından kurtulmak için başını silkelemeye başladı. Hernandez koşarak

arkasından geldi ve bezi tutup çekerek boğanın boynuzundan kurtardı.

Boğa bezi bir an kovalar gibi oldu, sonra zınk diye duruverdi. Savunmaya geçmişti yine. Manuel, elinde kılıcı, ve *muleta'yla* üzerine gitti. *Muleta'yı* önünde salladı. Gelgelelim boğada saldıracak göz yoktu pek.

Manuel boğaya yan yan yanaştı, kılıcın ucuyla nişan aldı. Boğa hiç kıpırdamadı, ayakta ölmüş

gibiydi sanki. Yeni baştan saldırıya geçme gücünden yoksundu.

Manuel ayak parmaklarının ucunda yükseldi, kılıcın ucuyla nişan alarak saldırdı.

Yine bir sarsıntı koptu. Kendini boğanın sırtında buldu yine; sonra sertçe kumlara çarptı. Bu kez tekme atma şansı yoktu. Boğa tepesine diki-livermişti. Manuel kalıp gibi uzanıp kalmıştı, başı kollarının üstündeydi. Boğa vurmaya başladı. Sırtına vurdu, kumlara gömülü yüzüne vurdu. Manuel kavuşturduğu kollarının arasından geçip kuma saplanan boynuzu hissetti. Boğa beline vurdu.

Manuel'in yüzü kumlara gömüldü. Boynuzlardan biri giysisinin kolağzından girdi, boğa çekerek giysinin kol ağzını söküp attı. Manuel yana doğru atıldı, boğa da kendisine sallanan pelerinlerin ardına takıldı.

Manuel ayağa kalktı, kılıcı ve *muleta'y* buldu; başparmağıyla kılıcın ucunu yokladı, sonra yeni bir kılıç almak üzere *barrera'ya* koştu.

46

Retana'nın adamı kılıcı ona *barrera'run* üzerinden uzattı.

«Suratını sil,» dedi.

Manuel gerisingeri boğaya doğru koşarken mendiliyle kanlı suratını sildi. Zurito'yu görememişti. Zurito nerelerdeydi?

Cuadrilla, boğadan birkaç adım uzaklaştı; adamlar ellerinde pelerinlerle beklemeye koyuldular. Boğa saldırıdan sonra yine ağırlaşmıştı, süklüm püklüm duruyordu şimdi.

Manuel elinde *muleta'y\a* ona doğru yürüdü.

Durdu, *muleta'y* salladı. Boğa hiç oralı olmadı.

Boğanın burnu dibinde sağdan sola, soldan sağa salladı durdu. Boğa gözleriyle *muleta'y* izliyor, sallanışla birlikte o da dönüyor ama bir türlü saldırıya geçmiyordu. Tersine, saldırsın diye Manuel'i bekliyordu.

Manuel'in içine kurt düştü. Çaresiz kendisi saldıracaktı. *Corto y derecho.* Yan döndü, bo

ğaya sokuldu, *muleta'y* önüne tutup saldırdı. Kılıcı saplarken, boynuzdan kaçınmak için gövdesini sola verdi. Boğa yanından hızla geçti, kılıç havaya fırladı, ark ışıklarının altında bir an parıldadı ve kızıla boyanmış kabzasıyla kumun üstüne düştü.

Manuel koşup kılıcı aldı. Eğrilmişti, dizine dayanarak düzeltti.

Yine olduğu yerde çivilenmişçesine duran boğaya doğru koşarken, elinde pelerinle oracıkta dikilen Hernandez'in yanından geçti.

Çocuk, Manuel'i yüreklendirmek istercesine:

«Kemik torbasından farkı yok,» dedi.

Manuel suratını silerken kafasını salladı. Kanlı mendili cebine koydu.

47

Boğa oradaydı işte, şimdi *barrera'nm* yakınındaydı. «Tanrı belasını versin! Kimbilir belki de gerçekten farksızdı kemik torbasından. Belki de kılıç saplayacak hiç bir yer yok. Yoksa yok! Gösterecekti günlerini onlara!»

Muleta'y burnunun dibinde sallayarak denedi ama boğa hiç tırmandı bile. Manuel *muleta'y* bo

ğanın önünde bu kez hızlı hızlı bir ileri bir geri oynattı. Boğa bana mısın demedi.

Muleta'y sardı, kılıcı çekti, yan döndü ve saldırdı. Kılıcı saplayıp da vargücüyle yüklenince büküldüğünü hissetti; kılıç havaya fırladı, seyircilerin arasına düştü. Kılıç fırladığı anda Manuel yana sıçrayarak kurtuldu.

Karanlıktan atılan ilk minderler hedefini bulamadı. Derken biri yüzüne çarptı, kalabalığa bakan o kanlı yüze... Bir minder yağmurudur gırla gidiyordu. Kumun üzeri benek benek minderle dolmuştu. Yakın sıralarda oturan biri boş bir şampanya şişesi fırlattı. Şişe Manuel'in ayağına çarptı. Manuel bu öteberilerin geldiği karanlıklara bakarak öylece durdu. Bir şey havada ıslık çalarak gelip yanıbaşına düştü. Manuel eğilip aldı: Kılıcıydı. Dizine dayayıp düzeltti, kalabalığa el salladı:

«Teşekkürler,» dedi. «Teşekkürler...»

«Ah iğrenç orospu çocukları ah! iğrenç orospu çocukları! Ah, alçak, iğrenç orospu çocukları!» Koşarken minderlerden birine bir tekme savurdu.

İşte boğa. Yine aynı. «Peki ulan! Seni alçak, pis hergele seni!»

Manuel *muleta'y* boğanın siyah başı önünden geçirdi.

48

Tıs yok.

Saldırmıyorsun demek! Peki. Yanına sokuldu ve *muleta'run* keskin ucunu boğanın ıslak burnuna dayadı.

Geriye doğru bir adım atayım derken ayağı mindere takıldı, aynı anda boğa ok gibi fırladı.

Manuel boynuzun böğrüne sapladığını duydu.

Boynuza iki eliyle yapıştı, yere sıkıca basarak geriye doğru kaydı. Boğa bir tos vurdu, Manuel savuşturdu. Uzanmış, yatıyordu. Tamamdı. Boğa gitmişti.

Öksürerek kalktı; bitkindi, dökülüyordu. «İğrenç orospu çocukları!»

«Bana kılıcı ver!» diye bağırdı. «Ver şu zımbırtıyı da!»

Fuentes kılıçla *muleta'y* getirip verdi.

Hernandez, kolunu Manuel'in omzuna attı:

«Revire gitsene be adam!» dedi. «Aptallık etme!»

Manuel:

«Çekil git başımdan!» dedi. «Cehennem ol yanımdan!»

Silkinerek kurtuldu.

Hernandez «ne halin varsa gör» gibilerden omuz silkti. Manuel boğaya doğru koştu.

Boğa oradaydı; ağır, alabildiğine kararlı, öylece duruyordu.

Öyle olsun bakalım orospu çocuğu!» Kılıcı *muleta'dan* çıkardı, deminki gibi nişan aldı, boğanın üzerine atıldı. Çala kılıç gidip geliyordu. «Ne olur ne olmaz» diye sağa çekildi. Şimdi beş parmağı da boğanın içindeydi. Parmaklarının boğum yerlerinde kanın sıcaklığını duyuyordu. Boğanın üstündeydi.

Boğa onu sırtından atmak için silkindi, ha yıkıldı ha yıkılacak gibiydi, Manuel çekildi, öylece durdu. Yavaşça bir yanına doğru yığılmakta olan boğaya baktı. Birdenbire boğanın dört ayağı da havaya dikildi.

Manuel, boğanın sıcak kanına bulanmış elini sallayarak kalabalığı selamladı.

«Tamam işte, sizi gidi orospu çocukları!» Bir şeyler söylemek istedi, ama birden öksürük tuttu. Sıcak ve bunaltıcı bir öksürük. Başını eğip *muleta'ya* baktı. Gidip Baş-

kan'ı selamlaması gerekiyordu. «Başkan'ın da canı cehenneme!» Oturduğu yerden gözüne bir şey ilişti: Boğaydı. Nalları dikmiş. Kalın dili dışarı sarkmış. Karnında ve bacaklarının altında bir şeyler kımıldanıyor. Kılların seyrek olduğu yer kımıl kımıl. Ölü boğa. «Boğanın da canı cehenneme!

Topunun canı cehenneme!» Ayağa kalkmaya çalıştı, öksürmeye başladı. Öksüre öksüre oturdu yine. Birisi gelip ayağa kaldırdı.

Revire taşımak üzere dövüş alanının ötesine taşıdılar, kumların üzerinden koşa koşa geçtiler; katırlar içeri girerken yolu tıkadığı için kapının önünde durdular, sonra karanlık geçitten geçtiler, Manuel'i alıp yukarı götürürlerken homur homur homurdanıyorlardı, sonunda getirip yatırdılar.

Doktorla beyazlara bürünmüş iki adam onu bekliyorlardı. Masaya yatırdılar. Gömleğini kestiler. Manuel kendisini çok bitkin hissediyordu. Bütün göğsü cayır cayır yanıyordu. Öksürük tuttu, ağzına bir şey dayadılar. Kimsenin başını kaşıyacak zamanı yoktu.

Elektrik ışığı gözünü alıyordu. Gözlerini yumdu.

Birinin basamakları ağır ağır tırmanarak geldi-50

ğini duydu. Sonra duyamaz oldu. Derken ta uzaklardan bir gürültü geldi kulağına. Kalabalığın g ü -

rültüsüydü bu. Eh artık, öbür boğayı da bir başkası öldürürdü. Gömleğini boydan boya kestiler.

Doktor ona bakıp gülümsedi. Retana da oradaydı.

Manuel:

«Selam, Retana,» dedi.

Sesini duyamadı.

Retana gülümsedi ve bir şeyler söyledi. Manuel yine duyamadı.

Zurito masanın yanıbaşında duruyordu; doktorun çalıştığı yere doğru eğilmişti. Pikador giysileri içindeydi, şapkasızdı.

Zurito da ona bir şeyler söyledi. Manuel duyamadı. Zurito, Retana'yla konuşuyordu. Beyazlı adamlardan biri gülümseyerek Retana'ya bir makas uzattı. Retana da makası alıp Zurito'ya verdi.

Zurito, Manuel'e bir şey söyledi. Manuel duyamadı.

Kahrolası ameliyat masası! Az mı yatmıştı ameliyat masasına! Ölmeyecekti işte. Hem zaten ölecek olsaydı rahip bulunurdu.

Zurito ona bir şeyler söylüyordu. Makası tutup kaldırmıştı.

Bir bu eksikti! Cotefa'sını keseceklerdi. Örgünü saçını keseceklerdi.

Manuel ameliyat masasında kalkıp oturdu.

Doktor öfkeyle geri çekildi. Biri tutup Manuel'i kıskıvrak yakaladı.

«Böyle bir şey yapamazsın, Manos,» dedi.

Birdenbire, açık seçik işitivermişti Zurito'nın sesini.

Zurito:

51

«Merak etme,» dedi. Oyle bir şey yapmam.

Şaka ettim.»

Manuel:

«İyi gidiyordum,» dedi. «Şansım yoktu. İşte hepsi o kadar.»

Manuel sırtüstü uzandı. Yüzüne bir şey koydular. Bütün bunlara alışıktı artık. Derin bir soluk aldı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Çok ama çok yorgundu. O nesneyi aldılar yüzünden.

Manuel cılız bir sesle:

«İyi gidiyordum,» dedi. «Ustaca dövüşüyordum ne güzel.»

Retana, Zurito'ya şöyle bir baktı ve kapıya doğru yürüdü.

Zurito:

«Ben burada onunla kalacağım,» dedi.

Retana, omuz silkti.

Manuel gözlerini açtı, Zurito'ya baktı. Kendisine hak vermesini istercesine:

«İyi gitmiyor muydum, Manos?» diye sordu.

Zurito:

«Elbette,» dedi. «Ustaca dövüşüyordun.»

Doktorun yardımcısı o koni biçimindeki nesneyi Manuel'in yüzüne koydu yine; Manuel derin derin soludu. Zurito süklüm püklüm duruyor, öylece bakıyordu.

Alamut - Çizgiliforum.com

52

DÜNYA BAŞKENTİ

Madrid'de *Paco* (*) adlı delikanlı mı ararsınız, sürüsüne bereket. Bu konuda bir öykü bile anlatırlar. Köyünden kalkıp Madrid'e gelen bir baba *El Liberal* gazetesine şu ilânı vermiş:

«Paco, salı günü Montana Oteli'ne gel. Kusurunu bağışladım. Baban.»

Bu duyuruyu okur okumaz soluğu otelde alan sekiz yüz delikanlının dağılmasını sağlamak için bir *Guardia Civil'i* (**) olay yerine yollamak zorunda kalmışlar. Ne var ki, sözünü edeceğimiz Paco'nun, hani şu Luarca Pansiyonu'nda garson yardımcılığı yapan Paco'nun kusurunu bağışlayacak bir babası filan yoktu. Olup olacağı iki ablası vardı. Ablaları da Luarca Pansiyonu'nda çalışırdı.

Bu işe; daha önce Luarca'da çalışmış ve namusuyla, hamaratlığıyla kendini sevdirip köyüne hatırı sayılır bir isim kazandıran bir kadının köylüsü oldukları için girebilmişlerdi. Ablaları Madrid'e gelebilmesi için Paco'nun otobüs parasını vermişler ve ona bir garson yardımcılığı işini ayarlamışlardı.

Estramadure'nin bir köyünden geliyordu.

Köydeki yaşam koşulları alabildiğine zordu, ekmek aslanın ağzındaydı, yaşamı kolaylaştıracak **(*) Paco, Francisco'nun küçültülmüş biçimidir.**

(**) Süvari Bölüğü

en sıradan araç gereç bile hiç bilinmezdi. Oysa Paco, ta bacak kadarken canını dişine takarak çalışmaya başlamıştı.

Boylu boslu, kapkara kıvırcık saçlı, inci dişli, ablalarını gölgede bırakacak kadar kadife tenli bir çocuktu. Güleçti, içten, canayakın bir gülümsemesi vardı. Ayağına çabuktu, çalışkandı, güzel bulduğu ablalarını sevip sayardı. Ağzını bir karış

açık bırakan Madrid'e bayılmıştı doğrusu, işini seviyordu.

Şıkır şıkır ışıklar altında, kar gibi örtüler ve peçeteler arasında iş görüyor, geceleri temiz bir giysi giyiyordu, mutfakta ise ye yiyebildiğin kadar yemek vardı. Sanki bir masal dünyasında yaşıyormuşçasına her şey olağanüstü geliyordu ona.

Luarca'da yatıp kalkan ve pansiyonun yemek salonunda yemek yiyenler sekiz on kişiydiler ama üç garsondan en küçüğü olan Paco'nun gözünde en saygın müşteriler boğa güreşçileriydi.

Yemekleri nefis, oda ücreti keseye uygun olduğu ikinci sınıf boğa güreşçileri bu pansiyonda kalırlardı. Bir boğa güreşçisi için, bir eli yağda, bir eli balda yaşamak değil de, saygınlık sağlayacak kadar gösterişli olmak önemlidir. Çünkü İspanya'da başta gelen meziyet, yüreklilikten sonra gösteriş ve ağırbaşlılıktır.

Daha güzel ve daha pahalı bir otelde kalmak için bir *torero'nun* (*) Luarca'dan taşındığını kimse görmemiştir, ikinci sınıf bir *toreador* (**) öyle ko-

(*) Boğa güreşçisi

(**) Boğa güreşçisi

54

lay kolay birinci sınıfa çıkamazdı, ama çok geçmez, Luarca'dan daha aşağı düşerdi, Çünkü eli birkaç kuruş gören biri burada kalabilirdi, müşteri istemediği sürece hesabı asla burnuna dayamaz-lardı; elverir ki pansiyon sahibesi müşterinin belini doğrultacağından umudu kesmesin.

işte, sözünü ettiğimiz günlerde Luarca'da üç *matadof\a* (*) iki görmüş geçirmiş pikador, bir de usta *banderillero* (**) kalıyordu. Aileleri Sevil-la'da oturduğundan tüm baharı ister istemez Madrid'de geçiren *pikadorlarla (***) banderillero* için Luarca Pansiyonu şatafatlı bir yer sayılırdı, ama bir dahaki mevsimde ustalıklarını sergileyecek olan boğa güreşçileri hesabına aylığa bağlanmışlardı, epeyce para alıyorlardı; boğa güreşlerinin bu önemsiz oyuncularının ellerine belki üç güreşçinin topundan da daha çok para geçecekti. Üç güreşçiden biri hastalanmıştı, hastalığını örtbas etmeye uğraşıyordu; öbürü yıldızının söndüğünü farkediyordu, üçüncüsü ise ödleğin tekiydi. Bu korkak adam matadorluğa başladığı mevsimin hemen başında karnından ağır bir yara alıncaya kadar benzeri görülmemiş bir gözü-

peklik ve büyük bir ustalık göstermişti. O parlak günlerindeki içten tavırlarını ve taşı gediğine koyuveren hazırcevaplığını tümüyle elden bırakmış

değildi. Şen şakrak bir adamdı; olmadık şeylere kahkahayı basardı. Ünlüyken şakaya, muzipliğe çok düşkündü. Zamanla bu huyunu bırakmıştı.

(*) Boğa güreşçisi (Boğayı öldüren) (**) Boüğa güreşinde; Ucunda renkli bayraklar olan kancalı bı

çakları saplayan kişiler.

(***) Pikador: At üstünde, elindeki mızrakla boğayı kışkırtan kişi.

55

Şakacılık kendine güvenen insanın huyuydu, oysa kendine güvenini yitirmişti artık. Yüzünde zeki, temiz bir hava vardı. Hali tavrı ağırbaşlı, oturaklıydı.

Hasta matador, hastalığını bozuntuya vermemek için elinden geleni yapıyor,

önüne gelen yemek ne olursa olsun tadına bakmaktan geri durmuyordu. Bir sürü mendili vardı, bu mendilleri odasında kendisi yıkardı. Son günlerde güreş

giysilerini satmıştı. Noel'den bir gün önce giysilerinden birini yok pahasına elden çıkarmıştı.

Başka bir giysisini ise nisanın ilk haftasında satmıştı.

Oysa bu giysiler zamanında ona çok tuzluya patlamıştı. Topu topu bir tek giysisi kalmıştı artık.

Hastalanmadan önce, ilerisi için parlak mı parlak, neredeyse patırtılı bir başlangıç yapmıştı; okuma bilmemesine karşın Madrid'deki ilk güreşlerinde Belmonte'den bile daha usta olduğunu yazan gazete kesiklerini hâlâ saklardı. Yemeğini küçük bir masada tek başına yer, gözlerini tabağından pek ender kaldırırdı.

Bir zamanlar yenilik sayılarak büyük bir ün kazanmış olan matador hayli ufak tefek, esmer, kendini beğenmiş biriydi. O da ayrı bir masada yemek yerdi; ara sıra gülümserdi ama hiç gülmezdi. Kendi halinde insanlarıyla tanınan Valadolid'den gelmişti. Yetenekli olmasına yetenekliydi, ama yüreklilik ve kendine güven gibi üstün nitelikler yardımıyla halkın gözüne girmeye fırsat kalmadan dövüş biçimi eskiyivermişti. Bu nedenle de adı boğa güreşlerine seyirci çekemez olmuştu, işin garip yanı çok kısa boyluydu; öyle-5 6

sine bastıbacaktı ki boğanın boynuzlarından ötesini göremezdi. Oysa kısa boylu *torero* az sayılmazdı hani, ama yine de halkın gelgeç sevgisini kazanmayı başaramamıştı işte.

Pikadorlardan biri sıska, kırçıl saçlı, kartal yüzlü, zayıf yapılıydı. Ama kolları ve bacakları demir gibiydi. Her gece kafayı adamakallı çeker, pansiyondaki kadınlara yiyecekmiş gibi açgözlü bakışlar fırlatırdı. Öbür pikador iriyarı, yakışıklı, karayağız bir delikanlıydı; iri elleri, Kızılderililerinkine benzeyen saçları vardı. İki pikador da işinin ustasıydı. Ama birinci pikador yeteneğinin çoğunu içki âlemleri ve vur patlasın çal oynasın eğlenceler uğruna har vurup harman savurmuştu. Öbürünün adı ise dikbaşlı ve geçimsize çıkmıştı, hiçbir matadorun yanında bir sezondan fazla dikiş tutturamazdı.

Banderillero yaşlı ama yaşına karşın durduğu yerde duramayan, yemek masasına kurulduğunda işleri tıkırında bir tüccar izlenimi uyandıran kır saçlı bir adamdı.

Bacakları gelecek sezon iş görecek kadar sağlamdı hâlâ. Aslında, bacakları gücünü yitirdiği zaman bile, daha uzun süre bu işi yüzünün akıyla kıvırabilecek kadar zeki ve görmüş geçirmiş biriydi. Gelgelelim o zaman da bacakları eski çevikliğini yitirecek, bu yüzden de içine korku düşecekti; oysa şimdi ister arenada, ister arena dışında olsun hep serinkanlıydı ve kendinden emindi.

O akşam kartal burunlu ayyaş pikadorla, onun kadar çok içki içen ve saat işportacılığı yapan yüzü çilli adam ve köşedeki masasında aşırı ol-57

masa da yeterince içki içen iki Galiceli papaz dı

şında yemek salonunda kimse kalmamıştı. Luarca'da o zamanlar pansiyon ücretine şarap da dahildi. Garsonlar az önce saat işportacısının, pikador'un ve daha sonra da iki papazın masalarına yeni Valdepeñas şişeleri getirmişlerdi.

Garsonların üçü de salonun öbür ucunda bekliyordu. Pansiyon kuralları uyarınca hizmet etmek zorunda oldukları tüm müşteriler kalkıp gitmedikleri sürece salondan ayrılamazlardı. Papazların masasına bakan garson bir anarşist-sendikalist toplantıya katılacağı için Paco onun yerine geçmeyi kabul etmişti.

Hasta matador yukardaki odasında tek ba

şına yatağına yüzüstü uzanmıştı. Artık yıldızı sönmüş olan matador kahveye gitmeden önce oturmuş, pencereden dışarısını seyrediyordu. Korkak matador ise Paco'nun büyük ablasını odasına atmıştı, kıkır kıkır gülerek reddettiği bir şeyi yaptırmak için kızı sıkıştırıyordu:

«Gel bana küçük yabani,» diyordu kıza.

Kız:

«Hayır,» diyordu. «Niçin yapayım bunu?»

«Beni sevindirmek için.»

«Öyle ya, yemeğinizi yediniz, şimdi de çerez niyetine beni istiyorsunuz!»

«Bir kerecikten n'olurmuş sanki?»

«Bırakın beni. N'olur bırakın beni.»

«Ne çıkar yani...»

«Bırakın beni dedim size.»

Aşağıda yemek salonunda gösteriye katılmakta geciken uzun boylu garson:

«Şu kara domuzlara bak hele, işleri güçleri içmek,» diye homurdanıyordu.

ikinci garson:

«Ağzını bozmadan konuş,» dedi. «Ne de olsa kibar müşteriler bunlar, içip de sarhoş olmuyorlar ya, ona bak sen.»

Uzun boylu garson:

«Ben onu bilir onu söylerim,» dedi. «İspanya'nın başına iki şey bela kesilmiştir: Papazlar ve boğalar.»

İkinci garson:

«Papazlar olsun boğalar olsun kendi başlarına ele alınırsa zararsız yaratıklardır.»

Paco hiç sesini çıkarmıyordu. Uzun boylu garsonun papazları yerden yere vurduğunu ne zaman işitse bir hoş olurdu. Uzun boylu garson ona göre devrim demekti, devrim de romantik bir serüven. Paco hem dinibütün bir Katolik, hem devrimci olmak; hem bunun gibi düzenli bir işte çalışmak, hem de boğa güreşçiliği yapmak için can atıyordu.

«Sen gösteriye gitmene bak İgnacio, ben senin yerine bakarım.»

Yaşlı garson:

«iki kişi kalacağız,» dedi.

«Bir kişi de olsa yeter de artar bile. Gitmene bak.»

Uzun boylu garson:

«Puez me voy,» (*) dedi.

Yukarda Paco'nun ablası sarmadan kurtulan bir güreşçi ustalığıyla matadorun kollarından sıyrılmıştı. Adama verip veriştirmeye başladı:

«Ne yapışkan şeysin be! *Torero* bozuntusu O **Sağol.**

sen de; Korkudan üçbuçuk atarsınız. Erkeksen git de arenada göster kendini.»

«Kes şu orospu laflarını be!»

«Orospular da diğer kadınlar gibi kadındır.

Ama ben orospu değilim.»

«Değilsen bile olacaksın.»

«Tasası sana mı düştü!»

Ağzının payını alınca daha da korkaklaşan matador:

«Cehennem ol git!» diye bağırdı.

«Gideyim ha? Pöh! Kalayım diye yalvarıyordum sanki! Yatağını yapmamı istemiyor musun peki? Biliyorsun ki, benim görevim bu.»

Matador:

«Defol başımdan!» diye bağırdı.

Sevimli yüzü ağlayacakmışçasına buruş buruş oldu:

«Seni kaltak seni! Seni kart orospu!»

Kız kapıyı kaparken:

«Matador,» dedi. «Papucumun matadoru!»

Odada yalnız kalan matador yatağına oturdu. Suratı hâlâ karmakarışıktı. Güreş alanında uzaktan sürekli gülümsüyormuş izlenimi uyandıran bu somurtma, ön sıradaki seyircilere korkunç gelirdi.

Tam üç yıl önce, formda olduğu zamanları anımsıyordu. Mayısın sıcak bir öğle sonrasında, sırmalı yeleğinin omuzlarındaki ağırlığını anımsıyordu; o günlerde suratı kahvede nasılsa dövüş

alanında da öyleydi. Ölüm saldırısına hazırlanırken aşağı doğru eğilen geniş boynuzların üstünden kısa tüylerle bezeli kas çıkıntısına kılıcın ucuyla nasıl da nişan alırdı! Kılıcın sert bir yağ to-60

pağına dalarcasına boğaya saplanışını hâlâ duyar gibiydi. Kılıcın kabzasını sımsıkı kavramıştı. Sol kolu aşağıda, sol omzu ilerdeydi ve tüm ağırlığını sol bacağına vermişti. Derken boğa başını kaldırmış, kaldırmasıyla da boynuzunu dibine kadar karnına saplayıvermiş. Adamlar gelip kendisini kurtarıncaya kadar boynuzların üstünde iki kez havaya fırlamıştı. O gün bugündür sıra ne zaman ölüm saldırısına gelse - b u da pek ender olurdu y a - boynuzlara bakamazdı. Her boğa güreşinden önce nasıl ölüp ölüp dirildiğini adi bir orospu nereden bilecekti? Onunla dalga geçen kaltaklar sanki çok mu acı çekmişlerdi yani? Alt tarafı orospuydular işte, ne işe yaradıklarını da bal gibi bilirlerdi!

Pikador aşağıda, yemek salonunda masasına oturmuş, gözlerini papazlara dikmişti. Odada kadınlar olunca onları dikizlerdi. Kadın olmayınca yabancıları seyretmeyi severdi. Şimdiyse ne kadın vardı, ne yabancı, bu yüzden de saygısız ve yılışık bir tavırla iki papazı seyrediyordu.

Pikador oturduğu yerden papazları gözlerken, yüzü çilli seyyar satıcı ayağa kalkıp peçetesini katladı, getirttiği son şarap şişesini masada yarım bırakarak dışarı çıktı. Eğer parasını vermek zorunda olsaydı şişenin dibine darı ekmesi işten bile değildi.

Papazlar başlarını kaldırıp da pikadora bakmadılar bile.

Biri:

«Görüşmek için iki gündür bekliyorum,» di-61

yordu. «Bütün gün sıra bekliyorum ama bir türlü kabul etmiyor.»

«Ne yapmalı acaba?»

«Hiç. Elden ne gelir ki? Hükümete kafa tutacak halimiz yok ya.»

«Geleli on beş gün oldu, hâlâ sonuç çıkmadı, işin yoksa bekle dur, hâlâ kabul edecekler.»

«Yoksul bir bölgeden geliyoruz. Paralar suyunu çekince yine oraya döneriz.»

«Yoksul bölgeye. Sanki Madrid'de başka hiç işleri güçleri yok da Galice'yi dert edecekler.»

«Şimdi gel de Rahip Basilio'nun yaptığına hak verme!»

«Bizim Basilio Alvarez'i de pek gözüm tutmuyor ya neyse.»

«Dünyanın kaç bucak olduğunu öğrenmek isteyen Madrid'e gelsin. Madrid ispanya'nın canına okuyor. Madrid. İspanya'yı öldürüyor.»

«Hiç değilse huzurlarına alsınlar, isterlerse yine eli boş çevirsinler.»

«Ne gezer... Beklemek zahmetine katlanmamız gerekiyor.»

«Görüşürüz öyleyse. Ben de herkes gibi di

şimi sıkar, katlanırım.»

Bu sırada pikador papazların masasına doğru gelip karşılarında durdu, kır saçlarının çevrelediği kartal yüzüyle gülümseyerek yüzlerine baktı.

Papazlardan biri:

«Bir boğa güreşçisi,» dedi öbürüne.

Pikador:

«Üstelik de en iyisinden,» dedi.

Sonra yemek salonundan çıktı. Üstünde kısa gri bir yelek vardı, kalçaları daracıktı; her adımda **62**

gacır gucur ses çıkaran yüksek ökçeli çizmelerinin üstüne sıvanmış dar pantolonuyla kasıla kasıla yürürken bıyık altından gülümsüyordu. Her gece içkinin verdiği kibir, zafer ve saygısızlıkla, küçücük profesyonel bir dünyada yaşardı. Bir puro yakıp şapkasını gözlerine doğru eğdi, koridoru dönüp kahveye

girdi.

Yemek salonunda en sona kaldıkları için ezilip büzülen papazlar pikadorun ardısıra dışarı çıktılar. İçerde Paco ile yaşlı garsonun dışında kimsecikler yoktu artık. Masaları derleyip toparladılar, şişeleri mutfağa taşıdılar.

Bulaşıkçı delikanlı mutfaktaydı. Paco'dan üç yaş daha büyüktü, küfürbaz ve dikbaşlıydı.

Yaşlı garson ona bir bardak Valdepeñas uzatarak:

«Al bakalım,» dedi.

Delikanlı bardağı aldı:

«Sağol.»

Garson sordu:

«Tu Paco?»

Paco:

«Teşekkürler,» dedi.

Üçü birlikte içtiler.

Yaşlı garson:

«Hadi hoşçakalın,» dedi.

O gidince iki delikanlı baş başa kaldı. Paco papazlardan birinin kullandığı peçeteyi kaptı, topukları üzerinde yükselerek peçeteyi aşağı doğru tuttu, kafasını döndürüp peçetenin dalgalanışmı izlerken verónica hareketiyle kollarını yavaşça

kaldırdı. Yarım döndü, sağ ayağını öne atarak ikinci geçişi yaptı; düşsel boğayla arasındaki uzaklığı ayarladıktan sonra yavaşça, alabildiğine uyumlu bir hareketle üçüncü kez geçiş yaptı, sonunda peçeteyi önünde tutarak ve belini *media verónica (*)* hareketiyle kırarak döndü.

Bulaşıkçı Enrique alaycı ve eleştiren gözlerle onu seyrediyordu.

«Peki, boğa nasıl bir hayvan?» dedi.

«Çok azgın,» dedi Paco. «Şuna bak hele.»

Zayıf ama sağlam gövdesini dimdik tutarak son derece güzel, kusursuz dört geçiş daha yaptı.

Enrique belinde önlüğü, elinde şarap bardağı, bulaşık teknesinin yanında dikiliyordu:

«İyi hoş da boğa nasıl?» diye sordu.

«Korkunç bir şey,» dedi Paco.

Enrique:

«Hadi canım sen de!» dedi.

«N'olmuş yani?»

«Bir de bana bak şimdi.»

Enrique önlüğünü çıkardı, düşsel boğayı kışkırtarak yavaşça dört güzel verónica yaptı, hayvandan uzaklaşırken önlüğünü boğanın burnu dibinde yay gibi gerip dalgalandırarak hareketi bitirdi.

«Bir de şu halime bak,» dedi. «Burada bula

şık yıkayarak harcanıyorum.»

«Neden?»

Enrique:

«Neden olacak, korku bokuna,» dedi. «Miedo, arenaya boğanın karşısına çık da gör bak, nasıl ödün patlayacak.»

(*) Çalım

64

Paco:

«Yoo,» dedi. «Ben olsam korkmazdım.»

Enrique:

«Leche!» dedi. «Korkmayanın alnını karışlarım. Ama bak, korkusunu bastırmasını bilen bir güreşçi boğayla başa çıkabilir. Amatör bir boğa güreşine katılmıştım, öylesine korktum ki kaçacak delik arıyordum. Kimsenin aklı almıyordu.

Ama sen olsan, sen de korkardın. İşin içinde korku olmasa, ispanya'da ne kadar ayakkabı boyacısı varsa hepsi boğa güreşçisi olup çıkardı başımıza. Sen köylüsün, benden daha çok korkardın.»

«Korkmazdım işte,» dedi Paco.

Kafasında boğayla öyle çok dövüşmüştü ki!

Boynuzlarını, ıslak burun deliklerini, kulağını diki

şini, derken kafasını eğip saldırıya geçişini, ayaklarının toprakta takırdayışını, pelerini sallarken hı

şımla yanıbaşından geçişini az mı görmüştü!

Boğa çarkedip yeniden saldırıya geçince, pelerini yine havada dalgalandırır, hep aynı, durmadan aynı hareketleri yapar, ve sonunda parmak ısırılacak bir media verónica ile hayvanı belinin çevresinde dört döndürür ve bu sürtünürcesine geçişler sırasında sırma işlemeli yeleğine takılmış

boğa kıllarıyla çalımlı çalımlı uzaklaşır, boğaysa büyülenmişçesine olduğu yere mıhlanır kalır, herkes çılgınca alkışlar, alkışlardı. Yoo yoo, dünyada korkmazdı o. Korksa bile yine de aynı şeyi yapmaktan geri kalmayacağını çok iyi biliyordu. Kendine güveni tamdı.

«Ben korkmam,» dedi.

Enrique:

Yenilmeyen Adam / F. 5 ^

«Leche,» dedi yine. «Denemesi bedava.»

«Nasıl yani?»

Enrique:

«Bak,» dedi. «Boğayı gözünün önünde canlandırıyorsun ama boynuzları hesaba katmıyorsun. Boğa deyip geçme; boynuzlar bıçak gibi keskin, mzrak gibi sipsivridir, adamı delik deşik eder, topuz gibi öldürür. Al işte...»

Masanın çekmecesinden iki bıçak aldı.

«İşte sana boynuzlar. Bunları iskemlenin ayaklarına bağla. Ben iskemleyi başımın önünde tutar, boğa olurum. Bıçaklar boynuz. Eğer o ge

çişleri yine yapabilirsen helal olsun sana.»

«Ver şu önlüğü bana,» dedi Paco. «Yemek salonunda yapalım bu işi.»

Enrique birden alttan almaya başladı:

«Hayır,» dedi. «Vazgeç bu işten, Paco.»

Paco:

«Hayır,» dedi. «Korkmuyorum.»

«Bıçaklar üstüne üstüne gelsin de gör bak nasıl korkuyorsun.»

«Hadi bakalım görüşürüz. Ver şu önlüğü bana.»

Enrique iki kirli peçeteyle ustura gibi keskin iki kocaman bıçağı sapla demirin birleştiği yerden sardıktan sonra iskemlenin ayaklarına sıkı sıkıya bağlayadursun, oda hizmetçiliği yapan Paco'nun iki ablası, Anne Christie filminde Greta Garbo'yu seyretmek için sinemaya gidiyordu, iki papazdan biri don gömlek oturmuş dua kitabını okuyor, ö-

bürü ise sırtında geceliği, mırıl mırıl dua ediyordu.

6 6

Hasta olan dışında *torerolarm* hepsi her akşamki gibi postlarını Mormosa Kahvesi'ne sermişlerdi.

Uzun boylu pikador bilardo oynuyordu; ağırbaşlı kısa boylu boğa güreşçisi, önünde sütlü kahvesi, yanında yaşlı *banderillero* ve dalgın bakışlı işçilerle kalabalık bir masada oturuyordu.

Saçlarına ak düşmüş ayyaş pikador bir şişe rakının başına çökmüş, korkak matadorla, mata-dorluktan banderillero'luğa düşmüş bir başka güreşçi ve ah'ı gitmiş vah'ı kalmış iki orospunun oturdukları masayı ağzının suyu akarak dikizliyordu.

İşportacı köşebaşında dostlarıyla çene çalıyordu. Luarca'nın uzun boylu garsonu anarşist—

sendikalist toplantıda konuşma sırasının kendisine gelmesini bekilyordu. Yaşlı garson Alvarez kahvenin balkonunda birasını yudumluyordu. Yirmi yıl önce ölen kocasını hiç aklından çıkarmayan ve ondan dualarını bir gün bile eksik etmeyen etli butlu, namuslu, temiz, uysal, dinibütün bir kadın olan Luarca'nın patronu, yatağına yatmış, yastığı bacakları arasına sıkıştırmış, uyuyordu. Odasında yapayalnız kalmış hasta matador, ağzını bir mendille kapatmış, yüzünü yastığa gömmüş, yatıyordu.

Enrique bomboş kalan yemek salonunda bı

çakları iskemleye bağlama işini bitirmişti, iskemleyi kaldırıp, bıçaklar ileri bakacak biçimde kafasının üstünde tuttu. Bıçakların her biri başının bir yanında, dosdoğru öne uzanıyordu.

Enrique:

67

«Ne de ağır yahu,» dedi. «Dur, Paco. Bu işin lamı cimi yok. Beni dinle de vazgeç.»

Suratından şıpır şıpır ter damlıyordu. Paco tam karşısında dikiliyordu; önlüğün iki ucunu dü

ğüm halinde iki elinde bükmüştü. Boğanın dikkatini çekmek istercesine dalgalandırıp duruyordu.

«Dosdoğru saldır,» dedi. «Saldır saldırabildi-

ğin kadar.»

«Geçişi bitireceğin zamanı nereden bileceksin? İyisi mi üç kez yapalım, ardında bir *media.*»

Paco:

«Peki öyleyse,» dedi. «Ama bak dosdoğru saldıracaksın. Hadi *torito!* Gel bana boğacık, gel!»

Enrique kafasını eğerek üstüne doğru koştu.

Paco önlüğünü karnını yalarcasına geçen bıçakların önünde dalgalandırdı; yanından geçip giderken parlak, sivri uçlarıyla gerçek, beyaz boynuzlardan hiçbir farkı yoktu bu bıçakların. Enrique ge

çip gittikten sonra gerisingeri döndü, yeniden saldırdı; kanlı sırtıyla yanından ok gibi fırlayıp geçen bu kocaman şey, gözünün önünde hayal meyal titreşiyordu; bir kedi gibi çarkedip gelirken Paco pelerini usulca sallıyordu. Boğa bir daha dönüp geldi, üstüne üstüne gelen çıplak uçları gözden kaçırmamaya çalışarak sol ayağını azıcık öne attı, ama bıçak bu kez yalayıp geçmedi, bir şarap tulumuna dalarcasına kasığınasaplanıverdi. Çeliğin etindeki sertliği üzerinde çepeçevre bir kaynaşma oldu birden. Enrique avaz avaz bağırmaya başladı:

«Hay allah! Dur da çıkarayım! Dur da çıkarayım!»

Paco, önlükten pelerini bırakmaksızın iskemlenin üstüne çöktü. Enrique, içindeki bıçağı kanır-ta kanırta iskemleyi çekmeye başladı.

Sonunda bıçağı çıkardı. Paco hızla genişleyen ılık kan gölcüğü arasında oturuyordu.

Enrique:

«Peçeteyi koy,» dedi. «Bastır! Sıkı sıkı bastır!

Ben gidip doktor çağırayım. Ne yap yap kanı durdurmaya bak.»

Paco:

«Lastik bir vantuz olacak ki,» dedi.

Güreş alanlarında buna benzer bir şey kullanıldığını görmüştü.

Enrique ağlaya sızlaya:

«Dosdoğru saldırdım,» diyordu. «Bu işin tehlikesini göstermekten başka bir niyetim yoktu.»

Paco, çok uzaklardan gelircesine bir sesle:

«Boş ver,» dedi. «Doktor getir sen.»

Şimdi arenada olsaydı onu kucakladıkları gibi ameliyat masasına yatırırlardı. Ama eğer revire gelmeden önce uyluk damarı boşalacak olursa o zaman papaz çağırırlardı.

Paco peçeteyi göbeğinin altına sımsıkı bastırıyordu:

«Gitmişken papazlardan birini de çağrıver,»

dedi.

Olup bitenleri anlayamıyordu.

Enrique, Calle San Jeronimo'yu koşa koşa geçti, ilkyardım getirmeye gitti. Paco tek başına kalmıştı şimdi; önce oturuyordu; sonra tortop oldu, derken oracığa kalıp gibi serildi kaldı, ta ki sıfırı tüketinceye dek: Tıpası açıldığında yalaktan boşalan kirli sular gibi canının çekilip gittiğini du-69

yuyordu. Hayli bitkin düşmüştü, korkuyordu. Dua etmek istedi, duanın başlangıcı aklına geldi ama olabildiğince çabuk söylemeye kalkınca eli ayağı kesildi, yüzüstü yere uzandı, göz açıp kapayana dek her şey bitiverdi. Uyluk damarı kesilmeyegör-sün, kan oluk olur boşalır.

ilkyardım doktoru, Enrique'nin koluna girmiş

bir polisle merdivenleri çıkadursun, Paco'nun ablaları hâlâ Gran Via Sinaması'ndaydılar. Greta Garbo'nun filmini izlerken düşkırıklığına uğramışlardı; büyük yıldız yoksul bir dekor içinde oynuyordu çünkü; oysa Garbo'yu oldu olası şatafatlı ve görkemli bir ortamda görmeye alışmışlardı.

Salonu dolduran seyirciler filmi beğenmiyor, hoşnutsuzluklarını ıslık çalıp tepinerek açığa vuruyorlardı.

Pansiyonda oturanlar kaza sırasında ne yapıyorlarsa yine öyleydiler; ama dualarını bitiren papazlar yatmaya hazırlanıyorlardı. Kırçıl saçlı pikador iki kart fahişenin oturduğu masaya çöreklenmişti. Biraz sonra kadınlardan birini alıp dışarı çıktı. Korkak matadorun içki ısmarladığı kadındı bu.

Bütün bu olup bitenleri genç Paco'nun ruhu bile duymuyordu; bu insanların ertesi gün ve onu izleyen günlerde ne yapıp ne edeceklerini hiç mi hiç bilmeyecekti. Onların nasıl yaşadıkları, ya

şamlarının nasıl son bulacağı konusunda hiç kafa yormamıştı. Dahası, gün gelip de bu yaşamın bi-tivereceği aklının kıyısından bile geçmemişti. İspanyolların deyimiyle, düşleriyle birlikte ölüp gitmişti işte. Ömrü boyunca boşu boşuna bel bağladığı şeylerin birini bile yitirmeye fırsat bulamamış, **70**

sonunda duasını olsun bitirememişti. Dahası bir hafta boyunca tüm Madrid'i allak bullak eden Garbo'nun filmini izleyip de düşkırıklığına uğramaya bile fırsat bulamamıştı.

Alamut - Çizgiliforum.com

71

ELLİBİN DOLAR

«Nasıl gidiyor, Jack?» diye sordum.

«Şu VValcott'u seyrettin mi sen hiç?» dedi.

«Salonda şöyle bir görmüşlüğüm var.»

Jack:

«Eh,» dedi. «O çocukla dövüşürken şansa epey ihtiyacım olacak.»

Soldier:

«O senin kılına bile dokunamaz, Jack,» dedi.

«Ben de onu istiyorum ya, kahrolası...»

«O herif bir avuç saçma alıp atsa yine ıska geçer.»

Jack:

«Saçmaya can kurban,» dedi. «Saçmadan zarar gelmez adama.»

«Kolay yumruk alan birine benziyor,» dedim.

Jack:

«Evet,» dedi. «Onun da sonu yakındır. Onun sonu da seninki benimki gibi uzun sürmez, Jerry.

Ama şimdi her şey ondan yana.»

«Senin solun onu öldürür.»

Jack:

«Olabilir,» dedi. «Elbette. Şansım yaver giderse niye olmasın!»

«Richie Levvis'i devirdiğin gibi onu da devirirsin.

Jack:

73

«Richie Lewis ha,» dedi. «Şu kalleş herif!»

Üçümüz, Jack Brennan, Soldier Bartlett ve ben, Handley'in yerindeydik. Yanımızdaki masada iki fahişe vardı, kafayı çekiyorlardı.

Fahişelerden biri:

«Kalleş demekle ne kastediyorsun?» diye sordu. «Koca irlandalı serseri, kalleş ne demek ha?»

Jack:

«Basbayağı kalleş işte,» dedi.

«Kalleşler,» diye devam etti fahişe. «Bu çam-yarması irlandalılar hep böyledir zaten, dillerine bir kalleş lafıdır dolamışlar gidiyor. Ne demekmiş

kalleş ha?»

«Hadi yürüyün çıkalım buradan.»

«Kalleşmiş!» diye devam etti fahişe. «Parayı bastırıp da içki alırken kim görmüş seni şimdiye kadar? Karın her sabah cep ağızlarını dikiyor herhalde. Bak hele şu İrlandalı kalleşlerin yediği naneye! Richie Lewis senin gibilerin suyunu çıkarır suyunu!»

«Yaa, ne demezsin,» dedi Jack. «Sen de ona bol keseden birçok şey verirsin, öyle değil mi?»

Dışarı çıktık. Jack'ti bu. Canı istemeye görsün; sözünü hiç esirgemez, pattadak söyleyiverir-di.

Jack, Danny Hogan'ın Jersey dışındaki sağlık çiftliğinde antrenmana başladı. Güzel bir yerdi burası, ama Jack nedense pek sevememişti. Çoluk çocuğundan ve karısından ayrı kalmak ona üzüntü ve can sıkıntısı veriyordu. Beni severdi, iyi

geçinirdik. Hogan'dan da hoşlanırdı. Ama Soldier Barlett bir süre sonra sinirine dokunmaya başladı. Şakacı biri, eğer fazla ileri gider de ipin ucu-74

nu kaçırırsa çevresindekiler için sinir bozucu olur.

Soldier da Jack'le vırt zırt dalga geçiyordu. Yaptıkları ne gülünçtü, ne de iyi. Jack'in sinirine dokunmaya başlamıştı. Jack ağırlıklarla ve kum torbasıyla çalışmasını bitirince eldivenlerini giyer, Soldier'a sorardı:

«Çalışmak ister misin?»

«Elbette. Benimle nasıl çalışmak istersin?»

diye sorardı Soldier. «istersen seninle VValcott gibi dövüşeyim ha? Sana şöyle birkaç kez yeri öptürmemi ister misin?»

«Evet,» derdi Jack.

Aslında bu tür konuşmalardan, hiç mi hiç hoşlanmazdı.

Bir sabah hep birlikte yolda yürüyüşe çıkmıştık. Çevreyi biraz dolaşmış, geri dönüyorduk. Üç dakika koşuyor, bir dakika yürüyor, sonra yine üç dakika kadar koşuyorduk. Jack, kısa mesafe ko

şucusu denilenlerden değildi. Gerçi, gerektiğinde ringte çok hızlı hareket ederdi, ama yolda pek o kadar hızlı değildi. Yürüyüş boyunca Soldier onunla dalga geçip durdu. Tepeyi tırmanıp çiftliğe geldik.

Jack:

«Sen kente dönsen iyi olur, Soldier,» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Kente dönüp orada kalsan daha iyi edersin.»

«Sorun ne peki?»

«Senin bu soğuk şakalarını işitmek canıma yetti artık.»

Soldier:

«Öyle mi?» dedi.

Jack:

75

«Oyle,» dedi.

«VValcott işini bitirsin de gör bak, asıl o zaman feleğini şaşıracaksın, tanrının belası.»

«Evet,» dedi Jack. «Belki de dediğin gibi olur.

Ama ben şunu iyi biliyorum; kabak tadı verdin artık.»

Böylece Soldier aynı sabah trene binip kente gitti. Onu istasyona kadar yolcu ettim. Üzgündü.

«Yalnızca şaka yapayım demiştim,» dedi.

Peronda bekliyorduk.

«Bana böyle bozulması gerekmezdi, Jerry.»

«Sinirli ve aksi,» dedim. «Ama iyi heriftir, Soldier.»

«Tanrının belası. İyi heriftir lanet olası.»

«Eh,» dedim, «hadi sana güle güle, Soldier.»

Tren gelmişti. Soldier elinde çantalarla vagona atladı.

«Hoşçakal, Jerry.» dedi. «Maçtan önce kente gelecek misin?»

«Sanmıyorum.»

«Görüşmek üzere!»

İçeri girdi. Düdük çaldı ve tren hareket etti.

Çiftliğe at arabasıyla döndüm. Jack verandadaydı, karısına mektup yazıyordu. Gazeteler gelmişti; alıp verandanın öbür ucuna gittim ve oturup okumaya koyuldum. O sırada Hogan kapıdan girdi, yanıma geldi:

«Soldier'la atıştı mı?»

«Atışma filan yok ortada,» dedim. «Yalnızca kente dönmesini söyledi, o kadar.»

Hogan:

«Biliyordum,» dedi, «aklıma gelen başıma geldi. Kan bir türlü ısınmadı Soldier'a.»

«Evet. Birçok kimseye kolay kolay kanı kay-namaz zaten.»

Hogan:

«Çok soğuk biri,» dedi.

«Olabilir ama benimle iyi geçiniyor.»

Hogan:

«Benimle de,» dedi. «Onu suçladığım filan yok. Yalnızca soğuk biri o kadar.»

Hogan girdiği kapıdan çıktı. Verandada oturduğum yerde gazeteleri okumaya devam ettim.

Sonbaharın eli kulağındaydı; Jersey'de ve yukarıdaki tepelerde hava çok güzeldi. Gazeteleri okuduktan sonra kasabayı ve koruluğun karşısından aşağı uzanan yolda toz kaldırarak ilerleyen arabaları seyre koyuldum. Hava çok güzeldi ve ortalık çok güzel görünüyordu. Hogan kapıdan girdi.

«Baksana Hogan, burda avlayacak bir şeyler var mı?» diye sordum.

Hogan:

«Hayır,» dedi. «Yalnızca serçe var.»

«Gazeteyi gördün mü?» diye sordum Hogan'a.

«Ne var?»

«Sande, dün üç atı yarıştan çıkarmış.»

«Dün gece telefonla öğrendim.»

«Yarışları bu kadar yakından mı izliyorsun, Hogan?» diye sordum.

Hogan:

«Eh işte,» dedi. «Sürekli ilişki halindeyim.»

«Jack'ten ne haber peki?» dedim. «Hâlâ at yarışı oynuyor mu?»

Hogan:

«O mu?» dedi. «Oynarken görebiliyor musun hiç?»

Bu sırada elinde bir mektupla Jack yanımıza

geldi. Sırtında bir kazak, ayağında eski bir pantolon ve boks ayakkabıları vardı.

«Pul var mı, Hogan?» diye sordu.

Hogan:

«Mektubu bana ver,» dedi, «ben postalarım.»

«Hey, Jack,» dedim. «Sen at yarışı oynamaz miydin?»

«Oynardım elbette.»

«Oynadığını biliyorum. Sheepshead'de görürdüm seni.»

Hogan sordu:

«Peki niye bıraktın?»

«Para kaybettim de ondan.»

Jack yanıma oturdu. Sırtını verandanın dire

ğine yasladı. Güneşten kamaşan gözlerini yumdu.

Hogan:

«Sandalye ister misin?» diye sordu.

«Hayır, böyle iyi,» dedi Jack.

«Çok güzel bir gün,» dedim. «Ortalık da harika.»

«Şimdi kentte, karımla birlikte olsaydım çok daha harika olurdu.»

«Şunun şurasında topu topu bir haftan kaldı.»

Jack:

«Evet öyle,» dedi.

Verandada oturuyorduk. Hogan içeriye, büroya gitmişti.

Jack sordu:

«Sence durumum nasıl, Jerry?»

«Doğrusu ya,» dedim, «şimdilik bir şey söylenemez. Ama bir hafta içinde forma girersin.»

«Beni avutma şimdi.»

78

«Peki öyleyse,» dedim. «İyi değilsin.»

Jack:

«Uyuyamıyorum,» dedi.

«Birkaç gün içinde düzelirsin.»

«Hayır,» dedi Jack. «Gözüme uyku girmiyor ki.»

«Kafanı neye takıyorsun?»

«Karımı özledim.»

«İyi ya onu da getir buraya.»

«Yoo. O iş için çok yaşlıyım.»

«Yatmadan önce uzun bir yürüyüş yapalım; bu seni yorar, kendine getirir.»

Jack:

«Yormak mı?» dedi. «Ben oldum bittim yorgunum zaten.»

Bütün haftayı öyle geçirdi. Geceleri uyuyamı-

yor, sabahları perişan bir halde kalkıyordu.

Hogan:

«Düşkünler yurdundaki ihtiyarlar kadar bitkin,» dedi. «Sıfırı tüketti.»

«Şu VValcott'u doğru dürüst göremedim ben,»

dedim.

Hogan:

«Jack'ı öldürecek,» dedi. «Görürsün bak ikiye katlayacak.»

«Olabilir,» dedim. «Eninde sonunda herkes yenilgiyi tadar.»

Hogan:

«Böylesini değil ama,» dedi. «Hiç antrenman yapmamış deyip çıkacaklar işin içinden. O zaman da bizim çiftlik gözden düşecek.»

«Gazeteler onun için neler yazıyor, duydun mu?»

«Duymaz olur muyum! Çok berbat diyorlar.

Dövüştürülmemesi gerektiğini söylüyorlar.»

79

«Pöh,» dedim. «Her zaman da yanılırlar, öyle değil mi?»

Hogan:

«Orası öyle,» dedi. «Ama bu kez doğru söylüyorlar.»

«Bir adamın durumu iyi mi kötü mü, nereden biliyor, tanrının belaları?»

Hogan:

«O kadar da aptal değiller ya canım,» dedi.

«Toledolu VVillard'ı öve öve göklere çıkardılar.

Şu Lardner'in aklı başına gelmiştir artık. Git sor bakalım VVİllard için ne düşünüyor şimdi.»

Hogan:

«O yalnızca büyük dövüşleri yazar,» dedi.

«Kim oldukları, ne yazdıkları benim umurumda bile değil,» dedim. «Ne biliyorlar lanet herifler?

Yazmasına yazarlar, ama boks hakkında ne bilirler ki?»

Hogan sordu:

«Ne yani, şimdi sen Jack'in formda olduğunu mu düşünüyorsun?»

«Hayır. Geçmiş ola artık. (Ona gereken tek Şey)

Hogan:

« » dedi.

« »

Jack o gece de uyuyamadı. Dövüşten önceki son gündü Kahvaltıdan sonra verandaya çıktık.

«Uyuyamadığın zaman kafana ne takıyorsun, Jack?» dedim.

Jack:

«Ah, üzülüyorum,» dedi. «Bronx'daki Flori-da'daki mala mülke üzülüyorum. Çoluk çocuğa üzülüyorum. Karıma üzülüyorum. Kimi zaman 80

maçları takıyorum kafama. Kalleş Richie Levvis'i geliyor aklıma ve kafam bozuluyor. Akrabalarım var, onlara üzülüyorum. Kafana takacak şey mi ararsın?»

«Neyse, yarın akşam her şey bitecek.» dedim.

Jack:

«Evet,» dedi. « »

Bütün gün canı sıkkındı. Çalışma yapmadık.

Jack rahatlamak için kendi başına biraz dolaştı.

Birkaç raund gölge boksu yaptı. Bunu yaparken bile iyi değildi. Biraz ip atladı. Terleye-medi bile.

Hogan:

«Hiçbir şey yapmasan daha iyi edersin,» dedi.

İp atlayışını seyrediyorduk.

«Terleyemiyor mu hiç?»

«Terleyemiyor.»

«Vücudunda yağ yok ki ter atsın. Kilo atmakta bugüne kadar hiç güçlük çekmedi, öyle değil mi?»

«Evet, yağ yok. Eritecek zerre kadar yağ kalmadı vücudunda.»

Hogan:

«Terlemesi gerek,» dedi.

Jack, ip atlaya atlaya yanımıza geldi. Önümüzde aşağı yukarı, ileri geri ip atlıyor, her üç atlayışta bir kollarını çapraz yapıyordu.

«Sizi gidi tembel kuşlar sizi,» dedi. «Kafa kafaya vermiş ne konuşuyorsunuz öyle?»

Hogan:

«Bana kalırsa daha fazla çalışmamalısın,»

dedi Hogan.

Yenilmeyen Adam / F. 6 81

«Bitkin düşeceksin.»

Jack ipi sertçe yere vurarak yanımızdan uzaklaşırken:

«O zaman çok kötü olur. değil mi?» dedi.

Öğleden sonra John Colins çiftliğe geldi.

Jack o sırada yukarıda, odasındaydı. John kentten otomobille gelmişti. Yanında iki arkadaşı vardı. Otomobil durdu, indiler.

John:

«Jack nerde?» diye sordu.

«Yukarıda odasında, yatıyor.»

«Yatıyor mu?»

«Evet,» dedim.

«Durumu nasıl?»

John'un yanındaki iki adama şöyle bir baktım.

John:

«Bunlar Jack'ın arkadaşlarıdır,» dedi.

«Jack'ın durumu berbat,» dedim.

«Ne derdi var?»

«Uyuyamıyor.»

John:

«Tanrı kahretsin!» dedi. «Zaten bu irlandalılar oldum bittim uyuyamazlar.»

«İyi değil,» dedim.

«Lanet herif!» dedi John. «On yıldır tanırım, tanrının bir günü iyi olduğunu görmedim gitti.»

Yanındaki adamlar gülüştüler.

John:

«Seni Bay Morgan ve Bay Steinfelt'le tanıştırmak istiyorum,» dedi. «Bu da Bay Doyle. Jack'in çalıştırıcısı.»

Hep birlikte yukarı çıktık.

John sordu:

«Hogan nerde?»

«Birkaç müşterisiyle ambarda,» dedim.

«Epeyce adamı var mı bari?» diye sordu John.

«Yalnızca iki tane.»

Morgan:

«Burası oldukça sakin, değil mi?» dedi.

«Öyle,» dedim. «Oldukça sakindir.»

Jack'in odasının önündeydik. John kapıyı çaldı. Ses soluk çıkmadı.

«Belki uyuyordur,» dedim.

«Böyle güpegündüz ne demeye uyuyor ki?»

John kolu çevirip kapıyı açtı, hep birlikte içeri girdik. Jack yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Yüzüstü yatıyordu, kafasını yastığa gömmüştü, iki koluyla da yastığa sarılmıştı.

John:

«Hey, Jack!» diye seslendi.

Jack'in başı yastığın üzerinde hafifçe kıpırdandı.

John üzerine eğilerek tekrar seslendi:

«Jack!»

Jack kafasını yastığa biraz daha gömdü.

John, omuzundan dürttü. Jack o zaman kalktı ve baktı. Tıraş olmamıştı, sırtında eski püskü bir kazak vardı.

John'a dönerek:

«Hay aksi!» dedi. «Ne diye uyutmuyorsunuz yahu?»

John:

«Kızma, Jack,» dedi. «Uykunu bölmek istemezdim.»

Jack:

«Yaa, ne demezsin,» dedi. «Kuşkusuz istemezdin.»

83

John:

«Morgan'la Steinfelt'i tanırsın,» dedi.

«Görüştüğümüze sevindim,» dedi Jack.

Morgan sordu:

«Kendini nasıl hissediyorsun bakalım?»

Jack:

«İyi,» dedi. «Başka nasıl olabilirim ki?»

Steinfelt:

«İyi görünüyorsun,» dedi.

«Evet, değil mi ya,» dedi Jack. Sonra John'a döndü:

«Bana baksana sen,» dedi. «Sözümona menajerim olacaksın bir de. Kazançtan aslan payı almaya varsın. Peki gazeteciler kapıya dayandığı zaman ne cehennemin dibine giriyorsun? Ne yani, heriflerle Jerry ile ben mi konuşayım istiyorsun?»

John:

«Levv'un Filedelfiya'daki maçındaydım,» dedi.

Jack:

«O aksi şeytandan bana ne yahu?» dedi. «Sen benim menajerimsin. Kazançtan aslan payı alıyor musun, almıyor musun? Filedelfiyada kazandığın para benim cebime girecek değil ya?

Tam gerekli olduğun bir zamanda ne haltetmeye buradan ayrılırsın?»

«Hogan ne güne duruyor?»

Jack:

«Hogan ha!» dedi. «Hogan da benim gibi kafasızın teki!»

Steinfelt konuyu değiştirmek için:

«Soldier Barlett bir süredir burada değil miydi?» dedi.

Jack:

8 4

«Evet buradaydı ama şimdi değil.»

John, bana döndü:

«Baksana, Jerry,» dedi. «Gidip Hogan'ı bul ve kendisiyle yarım saatliğine görüşmek istediğimizi söyleyiver ha?»

«Peki,» dedim.

Jack:

«Ne demeye burada kalmayacakmış, ha?»

dedi. «Şuradan şuraya adımını atma, Jerry!»

Morgan'la Steinfelt birbirlerine baktılar.

John:

«Sakin ol, Jack,» dedi.

«Gidip Hogan'ı bulsam iyi olur,» dedim.

Jack:

«Eğer kendiliğinden gitmek istiyorsan o başka,» dedi. «Ama bu adamların hiçbiri seni başlarından savamaz.»

«Gidip Hogan'ı bulayım,» dedim.

Hogan ambardaki jimnastik salonundaydı.

Yanında çiftliğin hastaları da vardı; adamlar boks eldiveni giymişlerdi. Rakibinden karşılık göreceği korkusuyla adamların ikisi de birbirine vurmaktan kaçınıyordu.

Hogan içeri girdiğimi görünce:

«Bu kadar yeter,» dedi. «Birbirinizin kanına girmeyi bırakın artık. Birer duş alın. Bruce masajınızı yapar.»

Adamlar ringin ipleri arasından atladılar. Hogan yanıma geldi.

«John Collins iki arkadaşıyla Jack'i görmeye gelmiş,» dedim.

«Otomobille gelirlerken gördüm onları.»

«John'un yanındaki o iki herif neyin nesi?»

Hogan:

85

«Hani şu anasının gözü denilen cinsten ikisi de,» dedi. «Onları tanımıyor musun?»

«Yoo,» dedim.

«Happy Steinfelt'le Lew Morgan. Bilardo salonu işletirler.»

«Epeydir buralarda değildim,» dedim.

Hogan:

«Doğru,» dedi. «Happy Steinfelt büyük bir vurguncudur.»

«Adını duymuştum,» dedim.

Hogan:

«Korkunç kaypak bir heriftir,» dedi. «Bu adamlar turnayı gözünden vururlar hep.»

«Yarım saat sonra bizimle görüşmek istiyorlar.»

«Yani yarım saat kadar bizi görmek istemiyorlar desene şuna.»

«Evet, öyle.»

Hogan:

«Gel büroya gidelim,» dedi. «Canı cehennem şu keskin nişancıların.»

Aşağı yukarı yarım saat sonra Hogan'la yukarı çıktık. Jack'in kapısını çaldık, içerden sesler geliyordu.

içerden birisi:

«Bir dakika bekleyin,» dedi.

Hogan:

«Tanrı kahretsin böyle dalgayı,» dedi. «Eğer beni görmek isterseniz aşağıda, bürodayım.»

Kapının açıldığını duyduk. Açan Steinfelt'ti.

«İçeri buyur, Hogan,» dedi. «Birlikte birer içki yuvarlayalım.»

Hogan:

«Hah şöyle,» dedi. «Bu da bir şey.»

8 6

İçeri girdik. Jack yatağın üzerinde oturuyordu.

John'la Morgan ise sandalyeye oturmuştu. Steinfelt ayakta kaldı.

Hogan:

«Bakıyorum da bir alay esrarengiz adam kafa kafaya vermişsiniz,» dedi.

John:

«Selam, Danny,» dedi.

Morgan da:

«Selam, Danny,» diyerek Hogan'ın elini sıktı.

Jack hiç sesini çıkarmadı. Yatağın üzerinde öylece oturuyordu. Kimseyle ilgilendiği yoktu.

Kendi havasına dalmıştı. Üzerinde eski bir mavi ceket ve pantolon vardı. Ayağına boks ayakkabılarını geçirmişti. Sakalı uzamıştı. Steinfelt'le Morgan iki dirhem bir çekirdek giyinmişlerdi. John'un da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Jack İrlandalılara özgü bakışlarıyla dalgın dalgın oturuyordu.

Steinfelt bir şişe içki çıkardı, Hogan da bardakları hazırladı; herkes içkisini içti. Jack ve ben bir kadehte kaldık, ötekilerse içmeye devam ettiler, ikişer üçer kadeh yuvarladılar.

Hogan:

«Birazını da yola saklasan iyi olmaz mı?»

diye sordu. «Dönüşte içerdiniz.»

Morgan:

«Üzme tatlı canını sen,» dedi. «Bol bol içkimiz var.»

Jack bir kadehten fazla içmemişti. Ayağa kalkmış, diğerlerini seyrediyordu. Morgan, Jack'in yatağına oturdu.

John, şişeyle bardağı uzatarak:

«Bir içki daha yuvarlasana, Jack,» dedi.

Jack:

87

«Yoo.» dedi. «Böyle ölü sofralarında verilen içkilerle başım hoş değildir benim.»

Herkes gülüştü. Ama Jack gülmedi.

Giderlerken hepsinin keyfi yerindeydi. Arabaya bindiklerinde Jack verandadaydı. El salladılar.

Jack:

«Güle güle,» dedi.

Akşam yemeğini yedik. Yemek boyunca Jack'in ağzından «Bana şunu verir misin?» ya da

«Şunu uzatır mısın?» dan başka bir söz çıkmadı.

Sağlık çiftliğinde kalan diğer iki kişi de yemeklerini bizim masamızda yediler. Oldukça iyi insanlardı. Yemek faslı bitince verandaya çıktık. Hava erkenden kararmıştı.

Jack:

«Var mısın yürüyüşe çıkalım, Jerry?» dedi.

«Olur,» dedim.

Ceketlerimizi giydik, yola çıktık. Aşağıdaki anayol sakindi. Anayol boyunca bir buçuk mil kadar yürüdük. Arabalar gelip geçerken kenara çekilip onlar gidene kadar bekliyorduk. Jack hiç konuşmuyordu. Kocaman bir kamyona yol vermek üzere çalıların içine girince birden kafasının tası atıverdi:

«içine ederim böyle yürüyüşün! Hadi gel Hogan'ın yanına dönelim.»

Tepeyi dolanıp tarlaların içinden geçen ve Hogan'ın çiftliğine kestirmeden uzanan bir patika boyunca yürüdük. Tepeden evin ışıklarını görebiliyorduk. Evin önüne geldiğimizde Hogan'ı kapıda bizi beklerken bulduk:

«Yürüyüş iyi geçti mi bari?» diye sordu.

Jack:

88

«İyi geçti,» dedi. «Dinle Hogan. Likörün var mı?»

Hogan:

«Olmaz olur mu?» dedi. «Niyetin ne?»

Jack:

«Odama gönderiver,» dedi. «Bu gece birgü-

zel uyuyacağım.»

Hogan:

«Doktor sensin,» dedi.

Jack:

«Hadi yürü odaya çıkalım, Jerry,» dedi.

Yukarı çıkınca Jack yatağa oturdu, başını elleri arasına aldı:

«Bu da yaşamak mı be!» dedi.

Bu sırada elinde iki bardak ve bir şişe likörle Hogan çıkageldi:

«Zencefilli gazoz da ister misin?»

«Ne yapmak istediğimi sanıyorsun sen? Hasta olmak mı?»

Hogan:

«Yalnızca sorduk,» dedi.

«Sen de içer miydin?» diye sordu Jack.

Hogan:

«Yo, sağol,» dedi ve dışarı çıktı.

«Ya sen, Jerry?»

«Hatırın için bir kadeh içerim,» dedim.

Jack bir iki kadeh yuvarladıktan sonra:

«Şimdi,» dedi, «yavaş yavaş içeceğim, tadını çıkara çıkara...»

«Biraz su koy,» dedim.

Jack:

«Peki,» dedi. «Öylesi daha iyi olur sanırım.»

Hiç konuşmaksızın bir iki kadeh daha içtik.

Jack bir kadeh daha dolduracak oldu.

89

«Yo,» dedim, «bu kadar yeter.»

Jack:

«İyi öyleyse,» dedi.

Kendisine okkalı bir kadeh doldurduktan sonra su ekledi. Hafif yollu kafayı bulmuş gibiydi:

«Öğleden sonra esaslı bir takım oluşturmuştuk.» dedi.

«O iki herif işi şansa bırakmıyorlar hiç.»

Kısa bir süre sonra:

«Tabii,» dedi. «Herifler haklı. İşi şansa bırakacaksın da ne halt olacak yani?»

«Başka içki istemiyor musun, Jerry?» diye sordu. «Hadi iç benimle.»

«istemem, Jack,» dedim. «Tam kıvamımda-yım.»

Jack:

«Yalnızca bir tek daha,» dedi.

içkinin etkisiyle gevşemişti,

«iyi ya, peki,» dedim.

Jack bir kadeh bana, okkalı bir kadeh de kendisine doldurdu.

«Biliyor musun,» dedi. «Şu likköre bayılırım ben. Boks yapmamış olsaydım hababam kafayı çeker dururdum.»

«Öyle,» dedim.

«Biliyor musun,» dedi, «Boks uğruna çok şey yitirdim ben.»

«iyi ama küpünü de doldurdun.»

«Orası öyle a m a t a a neden sonra. Şunu bil ki yine de çok şey yitirdim, Jerry.»

«Ne gibi yani?»

«Açıklayayım,» dedi. «Karımdan uzak kalmak gibi. Evimden barkımdan bunca zamandır ayrı kalmak gibi... Kızlarım için hiç de iyi olmadı. Şu **90**

sosyete delikanlıları, «babanız kim?» diye soracak olsalar, «Babam Jack Brennan'dır» demek onlar için iyi olmayacak.»

«Daha neler.» dedim. «Paraları varsa her şey yoluna girer.»

Jack:

«Evet,» dedi. «Neyse ki onlara gerekecek dünyalığı doğrulttum.»

Bir kadeh daha doldurdu. Şişe neredeyse bo

şalmıştı.

«Biraz su koy şuna,» dedim.

Jack biraz su ekledi.

«Bilemezsin,» dedi. «Karımı ne kadar özledim, bilemezsin.»

«Bilmez miyim!»

«Bilemezsin. Nasıl bir duygu olduğunu bilemezsin.»

«Başka bir ülkede olmaktansa kentte bulunu

şumuz daha iyi kuşkusuz.»

Jack:

«Bulunduğum yer hiçbir şeyi değiştirmez,»

dedi. «Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilemezsin.»

«Bir kadeh daha iç.»

«Kafayı mı buldum ne? Abuk subuk konuşmuyorum ya?»

«Kendine geliyorsun.»

«Nasıl bir duygu olduğunu bilemezsin. Hiç kimse bilemez zaten nasıl bir duygu olduğunu.»

«Karın dışında tabii,» dedim.

Jack:

«Ha bak o bilir işte,» dedi. «O çok iyi bilir. Bal gibi de bilir.»

«Bir parça su koy şunun içine,» dedim.

91

Jack:

«Jerry,» dedi, «Nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir düşüncen olamaz.»

Adamakıllı sarhoş olmuştu. Sürekli bana bakıyordu. Gözleri sabitleşmişti.

«Mışıl mışıl uyursun artık,» dedim.

Jack:

«Dinle Jerry,» dedi. «Para kazanmak ister misin? VValcott'un üzerine biraz para yatır.»

«Eee?»

«Beni dinle Jerry!»

Elindeki bardağı bıraktı.

«Şu anda sarhoş marhoş değilim, anlıyor musun? Ben onun üzerine ne kadar bahse girdim biliyor musun? Elli bin dolar.»

«Çok para!»

Jack:

«Elli bin dolar,» dedi. «ikiye bir. Yirmi beş bin dolar. Onun adına biraz para yatır, Jerry.»

«iyi iş,» dedim.

Jack:

«Onu nasıl yenebilirim ki?» dedi. «Hilesi hurdası yok bu işin. Nasıl olsa yenemem onu. Ne diye para kazanmayayım?»

«İçine biraz su koy,» dedim.

Jack:

«Bu maçtan sonra elimi eteğimi çekiyorum,»

dedi. «Boksu bırakıyorum. Nasıl olsa yenilece

ğim. Öyleyse niçin para kazanmayayım?»

«Elbette.»

Jack:

«Bir haftadır uyuyamıyorum,» dedi. «Bütün gece öylece yatıp sonumu düşünüyorum. Gözümü kırpmıyorum, Jerry. İnsanın uyuyamadığı zaman neler hissettiğini bir bilsen!»

«Elbette.»

«Uyuyamıyorum. İşte o kadar. Gözüme uyku girmiyor bir türlü. Bütün bu uykusuz geçen yıllarda kendine dikkat etmişsin, neye yarar?»

«Çok kötü.»

«Uykusuzluk ne demektir, bilemezsin, Jerry,»

«Biraz su koy,» dedim.

Jack saat on bire doğru sızdı, tutup yatağına taşıdım. Sonunda kendini öylesine yormuştu ki, ister istemez deliksiz bir uyku çekecekti. Üstünü başını çıkardım, yatağa yatırdım.

«Güzel bir uyku çekeceksin, Jack,» dedim.

«Evet. Uyurum artık.»

«İyi geceler, Jack.»

«İyi geceler, Jerry. Benim tek arkadaşım sensin.»

«Eee, bırak şimdi,» dedim.

«Sen benim tek arkadaşımsın,» dedi. «Tek arkadaşım...»

«Hadi uyu artık.»

Jack:

«Uyuyacağım,» dedi.

Hogan aşağıda, bürosundaki masaya oturmuş gazeteleri okuyordu. Kafasını kaldırdı:

«Arkadaşını uyuttun mu?» diye sordu.

«Evet, sızdı.»

Hogan:

«Varsın sızsın,» dedi, «uykusuz kalmasından iyidir.»

«Öyle.»

«Şimdi gel de bunu o lanet olası spor yazarlarına anlat bakalım.»

«Gidip ben de yatayım bari,» dedim.

Hogan:

93

«İyi geceler,» dedi.

Sabahleyin saat dokuza doğru aşağı inip, kahvaltı yaptım. Hogan ambarda müşterilerine idman yaptırıyordu. Yanlarına gidip seyretmeye başladım.

Hogan, «Bir! iki! Üç! Dört!» diye sayıyordu.

«Merhaba, Jerry,» dedi. «Jack kalktı mı?»

«Hayır. Hâlâ uyuyor.»

Sonra odama çıktım, kente gitmek üzere bavulumu hazırladım. Yan odada yatan Jack'in dokuz buçuk sıralarında kalktığını işittim. Aşağı indi

ğini duyunca ben de arkasından gittim. Jack kahvaltı masasına oturmuştu. Hogan da içerdeydi, masanın yanında oturuyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun, Jack?» diye sordum.

«Fena değil.»

Hogan:

«İyi uyudun mu bari?» diye sordu.

«Uyudum,» dedi Jack.

Hogan:

«İyi,» dedi. «Likör güzeldi çünkü.»

Jack:

«Hesaba yazıver,» dedi.

Hogan sordu:

«Kente ne zaman inmek istiyorsun?»

Jack:

. «Öğle yemeğinden önce,» dedi.

Hogan dışarı çıktı.

Masaya oturdum. Jack greyfurt yiyordu. Çekirdeği rastladığı zaman diliyle kaşığı bırakıyor, kaşıktan da tabağa aktarıyordu.

«Sanırım dün gece küfeliktim.»

«Epey likör devirdin.»

94

«Bir yığın saçma sapan laf etmişimdir.»

«Canım, o kadar da kötü değildin.»

«Hogan nerede?»

Greyfurt yemeye devam ediyordu.

«Dışarda, bürosunda.»

Jack:

«Maç için sana neler söyledim?» diye sordu.

Elindeki kaşığı greyfurta daldırdı.

O sırada hizmetçi kız jambon ve yumurta getirdi, giderken de greyfurtu aldı.

Jack, kıza:

«Bir bardak daha süt getir bana,» dedi.

Kız dışarı çıktı.

«VValcott'un üzerine elli bin dolar oynadığını söyledin,» dedim.

Jack:

«Doğru,» dedi.

«Çok aara.»

Jack:

«İçim rahat değil,» dedi.

«Bir aksilik çıkabilir.»

Jack:

«Hayır,» dedi. «Herif unvan peşinde. ( )

«Deme yahu!»

«Evet. Adamın istediği ün. Para filan vız gelir ona.»

«Elli bin dolar çok fazla para,» dedim.

Jack:

«İş meselesi bu,» dedi. «Ben kazanamam.

Sen de biliyorsun, nasıl olsa kazanamam.»

«Ringte olduğun sürece kazanma şansın var.»

Jack:

«Yo,» dedi. «Benden hayır yok artık. Yalnızca bir iş meselesi bu.»

95

«Nasılsın peki?»

Jack:

«Oldukça iyi,» dedi. «Uykumu aldım.»

«iyiye gidiyorsun.»

«Onlara iyi bir gösteri sunacağım,» dedi Jack.

Kahvaltıdan sonra karısına telefon etti. O telefon kabinindeyken, Hogan:

«Buraya geldi geleli karısını ilk kez arıyor,»

dedi.

«Her gün mektup yazıyor ama.»

Hogan:

«Orası öyle,» dedi. «Mektup topu topu iki sente patlıyor da ondan.»

Hogan'la vedalaştık; zenci masör Bruce bizi at arabasıyla istasyona bıraktı. Biz trene binince:

«Güle güle, Bay Brennan,» dedi. «Eminim ki VValcott'un suyunu çıkaracaksınız.»

Jack:

«Hadi hoşçakal,» dedi.

Bruce'un eline iki dolar sıkıştırdı. Bruce'un Jack'e epey emeği geçmişti. Zenci düşkırıklığına uğradı. Jack, Bruce'un elindeki iki dolara baktığımı görünce:

«Tüm hesabı kitabı ödedim,» dedi. «Hogan masaj için ayrıca para aldı.»

Jack trende hiç konuşmadı. Pencere kenarına oturmuştu, yol boyunca dışarıyı seyretti. Biletini şapkasının şeridinin arasına sokmuştu.

Bir ara bana döndü:

«Karıma bu gece için Shelby'de oda tutaca

ğımı söyledim,» dedi. «Garden'a oldukça yakın.

Eve yarın sabah giderim.»

«İyi fikir,» dedim. «Karın senin maçını seyretti mi hiç, Jack?»

Jack:

«Hayır,» dedi. «Hiç seyretmedi.»

Maçtan sonra eve gitmek istemediğine bakılırsa kıyasıya dayak yemeyi kafasına koymuş olmalı diye düşündüm.

Kente gelince bir taksiye atlayıp Shelby'ye gittik. Bir çocuk dışarı çıktı, bavullarımızı aldı. Resepsiyona gittik.

Jack:

«Odalar kaça,» diye sordu.

Resepsiyon görevlisi:

«Yalnızca iki kişilik odalarımız var,» dedi.

«Çift kişilik iyi bir odayı on dolara verebilirim size.»

«Çok pahalı.»

«İyi ya, yedi dolar olsun.»

«Banyolu mu bari?»

«Elbette.»

Jack:

«Ranzada benimle yatabilirsin, Jerry,» dedi.

«Yoo,» dedim. «Ben kayınbiraderimde kalacağım.»

«Para vereceksin demedik yahu. Ben yalnızca verdiğimiz paraya değsin

istemiştim.»

Resepsiyon görevlisi:

«Kaydınızı yapabilir miyim, Lütfen?» dedi.

İsimlere baktı:

«238 numara, Bay Brennan.»

Yukarı asansörle çıktık. Çift yataklı büyük, güzel bir odaydı; yandan bir kapıyla banyoya geçiliyordu.

Jack:

97

«Çok güzel bir oda,» dedi.

Çocuk bavullarımızı yukarı getirdi, perdeleri açtı. Baktım ki Jack'in elini cebine atacağı yok, cebimden bir çeyrek dolar çıkarıp çocuğa verdim.

Elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra Jack dışarı çıkıp bir şeyler atıştırmamızı önerdi.

Öğle yemeğimizi Jimmy Handley'in yerinde yedik. Çocukların çoğu oradaydı. Tam yemeğin yarısındaydık ki, John içeri girdi, yanımıza oturdu.

Jack'in ağzını bıçak açmıyordu yine.

John:

«Kilon ne durumda bakalım?» diye sordu.

Jack bir yandan yemek yerken:

«Giysilerle birlikte iyi,» dedi.

Kilo atmada hiç zorluk çekmezdi. Tam bir 62-67 kilo boksörüydü, dünyada şişmanlamazdı.

Hogan'ın çiftliğinde de epey kilo vermişti zaten.

John:

«Canını sıkmayan tek konu da bu olsa gerek,» dedi.

Jack:

«Eh, bu da bir şey,» dedi.

Tartılmak için yemekten sonra Garden'a gittik. Maç 67 kilodaydı ve tartı saat üçteydi. Jack basküle çıktı, havlusu omzundaydı. Baskülün kolu kalkmadı.

VValcott az önce tartılmıştı, çevresini saran kalabalığın arasında öylece duruyordu.

VValcott'un menajeri Freedman:

«Bakalım kaç kilosun, Jack?» dedi.

Jack, VValcott'a doğru başını sallayarak:

«Tamam, onu da tartın,» dedi.

Freedman:

«Bırak şu havluyu,» dedi.

98

Jack, kendisini tartan adamlara:

«Kaç kiloyum?» diye sordu.

Jack'ı tartan şişman adam:

«Altmış beş kilo,» dedi.

Freedman:

«Kilon epey iyi,» dedi.

Jack:

«Hele bir de onu tart,» dedi.

VValcott geldi. Sarışındı, omuzları genişti, kolları tam bir ağır sıklet boksörününki gibiydi ama bacakları kısaydı. Yan yana durduklarında Jack ondan yarım baş daha uzun boyluydu.

«Merhaba, Jack,» dedi.

Suratı yara bere izleriyle doluydu.

Jack:

«Merhaba,» dedi. «Nasılsın bakalım?»

VValcott:

«Çok iyi,» dedi.

Beline sardığı havlusunu çıkardı ve basküle çıktı. Görülmemiş derecede geniş omuzluydu.

Sırt kaslarının güçlülüğü ilk bakışta belli oluyordu.

«Altmış altı buçuk kilo.»

VValcott baskülden inerken Jack'e sırıttı.

John:

«Çok iyi, Jack'ten bir buçuk kilo fazlasın,» dedi.

VValcott:

«Akşama geldiğim zaman çok daha fazla olacağım, oğlum,» dedi. «Gidip karnımı doyuracağım şimdi.»

Soyunma odasına gittik; Jack, giyinirken:

«Epeyce dayanıklı bir çocuğa benziyor değil mi?» dedi.

«Bana öyle geliyor ki bir hayli yumruk yemiş.»

Jack:

«Evet,» dedi. «Ona yumruk atmak pek zor değil.»

Jack giyinince John sordu:

«Nereye gidiyorsun?»

Jack:

«Otele dönüyorum,» dedi. «Sen işleri yoluna koydun mu?»

John:

«Evet,» dedi, «her şey yolunda.»

Jack:

«Ben gidip biraz uzanacağım,» dedi.

«Yediye çeyrek kala seni almaya gelirim, gider yemek yeriz.»

«Tamam.»

Otele gelince Jack ayakkabılarını ve giysilerini çıkarıp uzandı. Ben de mektup yazmaya koyuldum. Arada bir Jack'e bakıyordum. Uyumuyordu. Kalıp gibi yatıyordu, ama ikide bir gözlerini açıyordu. En sonunda kalkıp oturdu:

«Kâğıt oynamak ister misin, Jerry?» dedi.

«Elbette,» dedim.

Bavulunu açtı, kâğıtları çıkardı. Oyunun sonunda üç dolar kazanmıştı. Derken kapı çalındı, gelen John'du.

Jack:

«İskambil oynar mısın, John?» diye sordu.

John şapkasını çıkardı, masanın üstüne bıraktı. Şapka ıslaktı. Ceketi de sırılsıklamdı.

Jack:

«Yağmur mu yağıyor?» diye sordu.

John:

«Hem de nasıl, şakır şakır,» dedi. Bindiğim taksi yolda bozulmasın mı, yürümek zorunda kaldım.»

100

Jack:

«Hadi gel kâğıt oynayalım,» dedi.

«Bir şeyler yemelisin.»

«Yo,» dedi Jack. «Şimdilik canım bir şey istemiyor.»

Yaklaşık bir buçuk saat kadar oynadılar; Jack, John'un da bir buçuk dolarını aldı.

Jack:

«Artık yemeğe gitsek iyi olur,» dedi.

Pencere kenarına gidip dışarı bir göz attı.

«Hâlâ yağıyor mu?»

«Yağıyor.»

John:

«Yemeği otelde yiyelim o zaman,» dedi.

Jack:

«Peki,» dedi. «Seninle bir el daha oynayalım, kaybeden yemeği ısmarlar.»

Bir süre sonra Jack ayağa kalktı:

«Yemeği sen ısmarlıyorsun, John.»

Aşağı indik, Büyük yemek salonunda yeme

ğimizi yedik.

Yemekten sonra yukarı çıktık. Jack'le John yine kâğıt oynamaya daldılar. Jack bu

kez iki bu

çuk dolar kazandı. Keyfine diyecek yoktu. John bütün eşyalarının içinde olduğu çantasını yanından ayırmıyordu. Jack dışarı çıkmadan önce, ü-

şümemek için gömleğini çıkararak yerine fanila, onun üzerine de bir kazak giydi. Ring giysileriyle bornozunu da çantaya koydu.

John:

«Hazır mısın?» diye sordu. «Telefon edip taksi çağıracağım.»

Az sonra telefon çaldı; taksinin aşağıda beklediğini bildirdiler.

101

Asansörle aşağı indik, lobiden geçerek dışarı çıktık ve bizi beklemekte olan taksiye bindik. Garden'a geldik. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasına karşın caddeler insandan geçilmiyordu. Garden'da tüm biletler satılmıştı. Soyunma odasına giderken salonun ne denli kalabalık oldu

ğunu daha iyi gördüm. Nerdeyse yarım mil öteye kadar seyirciler ringi çepeçevre sarmıştı. Ortalık karanlıktı. Yalnızca ringin üstündeki ışıklar yanıyordu.

John:

«Bu yağmurda bunca seyirci gelsin, olur şey değil doğrusu,» dedi. «Maçı stadyuma almaya kalkışmamışlar neyse ki.»

Jack:

«Doğrusu ya, iyi seyirci toplamışlar,» dedi.

«Garden'ın kaldırabileceğinden çok daha fazla adamı çekecek bir maç bu.»

«Bu havada bundan iyisi can sağlığı.»

John soyunma odasının kapısına gelerek kafasını salona doğru uzattı. Jack sırtında bornozuyla kös kös oturuyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini döşemeye dikmişti. John'un ya-nıbaşında iki adam vardı. John'un omuzları üstünden içeri bakıyorlardı. Jack başını kaldırarak:

«O da içerde mi?» diye sordu.

John:

«Şimdi aşağı indi,» dedi.

Biz de aşağı indik. VValcott o sırada ringe çıkıyordu. Kalabalık tarafından çılgınca alkışlandı, iplerin arasından geçerek yukarı tırmandı; yumruklarını havaya kaldırıp birleştirdi; önce ringin bir yanındaki, sonra öbür yanındaki seyircileri gülümseyerek selamladı ve köşesine çekilip oturdu.

102

Jack de seyircilerden çılgınca bir alkış topladı.

Jack İrlandalfydı ve İrlandalılar her zaman çok alkış alırlardı. Bir İrlandalı, New York'ta bir Yahudi ya da İtalyan boksör kadar ilgi çekmese de her zaman iyi alkış toplardı. Jack de yukarı sıçradı; ipler arasından geçmek için eğilince, Walcott, kö

şesinden kalkarak geldi ve Jack'in geçmesi için ipleri araladı. Bu davranış, kalabalığın çok ho

şuna gitti. Walcott elini Jack'in omzuna attı, bir süre öylece durdular.

Jack:

«Bu gidişle pek sevilen bir şampiyon olup çıkacaksın,» dedi. «Çek şu kahrolası elini omzumdan!»

Walcott:

«Kendine gel,» dedi.

Kalabalık için büyük bir olaydı bu. Dövüşten önce nasıl da centilmendiler! Birbirlerine nasıl da şans diliyorlardı!

Jack ellerine sargı sararken Solly Freedman köşemize doğru geldi; John da Walcott'un köşesine gitti. Jack başparmağını bandajın ucundaki yarığa taktıktan sonra ellerini iyice sardı. Ben de parmakların oynak yerlerinden ikişer kez doladıktan sonra sargıyı bileğine bağladım.

Freedman:

«Hey, o ne biçim sargı öyle?» diye sordu.

Jack:

«Dokun da gör!» dedi. «Yumuşak değil mi yani? Hödüklük etme!»

Jack öbür elini de bandajlayıncaya kadar Freedman yanımızda durdu. Yardımcı

çocuklardan biri eldivenleri getirdi; alıp Jack'in eline geçirdim.

Freedman hâlâ tepemizde dikiliyordu.

103

Jack sordu:

«Baksana Freedman, senin şu VValcott hangi ulustan?»

Solly Freedman:

«Bilmem ki,» dedi. «Danimarkalı filan herhalde.»

Eldivenleri getiren çocuk:

«Bohemyalı,» dedi.

Hakem, boksörleri ringin ortasına çağırdı.

Jack ortaya yürüdü. VValcott da geldi, gülümsü-

yordu. Hakem ellerini boksörlerin omzuna koydu.

Jack, VValcott'a:

«N'aber halkın gözdesi?» dedi.

«Kendine gel!»

Jack:

«Ne diye kendine VValcott dedirtiyorsun?»

dedi. «Bunun zenci adı olduğunu bilmiyor musun yoksa?»

Hakem:

«Bana bakın...» dedi.

Ve her iki boksöre de her zamanki beylik lafları söylemeye başladı. VValcott, Jack'in kolunu kaparak hakemin sözünü kesti:

«Beni böyle tuttuğu zaman vurabilir miyim?»

diye sordu.

Jack:

«Bana bak, eline koluna sahip ol,» dedi.

«Film çevirmiyoruz burada!»

Köşelerine döndüler. Jack'in bornozunu aldım; Jack, iplere tutunarak dizlerini birkaç kez yaylandırdı; ayakkabılarını reçineye sürttü. O sırada gong çaldı. Jack çabucak döndü ve ringin ortasına gitti. VValcott da ona doğru geldi. Eldivenlerini tokuşturarak birbirlerini selamladılar.

VValcott elini indirir indirmez Jack sıçradı ve VValcott'un suratına iki sol patlattı. Kimse Jack'ten daha iyi boks yapamazdı. Hemen ardından VValcott da atağa geçti; çenesini göğsüne düşürerek kovalamaya başladı. VValcott kroşeciydi, ellerini hep aşağıda tutuyordu. Rakibine iyice yaklaşarak yumruk atmaktan başka bir şey bildiği yoktu.

Ama ne zaman yaklaşsa Jack'in sol yumruğu suratında patlayıveriyordu. Yumruk sanki otomatik olarak gidiyordu. Jack'in sol yumruğu kalkıyor, ve her kalkışında VValcott'un suratına iniyordu. Jack üç dört kez sağıyla da vurmaya çalıştı ama VValcott omuzlarının ve başının üstünden savuşturmayı başardı. Tipik bir kroşeciydi işte. Tek korkusu, rakibinin de kroşeci olmasıydı. Zayıf noktalarını, yara alacak her yerini kapamıştı. Suratına yiyeceği sağ yumruk umurunda bile değildi.

Dördüncü raunda doğru Jack rakibini çok kötü dövmüş, suratını kan revan içinde bırakmıştı.

Ama VValcott da her yaklaşmasında öyle okkalı yumruklar patlatmıştı ki, Jack'in kaburgalarında kocaman iki kırmızı leke belirmişti. VValcott üzerine geldiğinde Jack kapanıyor, sonra bir eliyle açılarak apar kütünü patlatıyordu; ama VValcott gardım bozduğunda Jack'e öyle yumruklar atıyordu ki, dışarıda, caddede bulunanlar bile çıkan sesi işitebilirdi. indirici biriydi VValcott.

Üç raund daha böylece sürüp gitti. Artık hiç konuşmuyorlardı. Durmadan çalışıyorlardı. Raund aralarında biz de Jack için didinip duruyorduk. Jack pek

göz doldurmuyordu ama ringte çok çalışmazdı zaten. Gerçi ringte dört dönmüyordu, ama sol eli, otomatikti. Jack'in sol yumruğuyla VValcott'un suratı arasında görünmeyen bir bağ

vardı sanki. Jack, yakın dövüşte oldu olası soğukkanlıydı, fazla enerji harcamazdı öyle. Yakın dövüşün girdisini çıktısını iyi biliyordu; bu yüzden de rakibinden koparken hep kazançlı çıkıyordu. Bulunduğumuz köşede dövüşürlerken dikkatle baktım. Jack yine kapandı, sağ yumruğuyla açılarak döndü ve eldivenin tabanıyla Walcott'un burnuna doğru dehşetli bir aparküt çıkardı. Walcott'un burnundan kan boşanmaya başladı. Jack'in omzuna dayanarak burnunu silmek istedi. Jack aynı anda omzunu sertçe kaldırıp Walcott'un burnuna çarptırdı, sonra tıpkı az önceki gibi bir sağ aparküt daha vurdu.

Walcott'un durumu berbattı, iyice zıvanadan çıkmıştı artık. Beş raund boyunca durmadan Jack'in midesine çalıştı. Jack'e bir şey olmamıştı, her zamankinden daha kötü bir durumu yoktu.

Dövüştüğü adamları boks yaptığına yapacağına bin pişman ederdi. Richie Lewis'ten nefret etmesinin nedeni buydu. Richie'nin damarına basama-mıştı hiç. Richie Lewis her seferinde Jack'in dünyada yapamayacağı pis yollara başvururdu hep.

Oysa Jack, güçlü olduğu sürece, ringte sanki ki-lesedeymişçesine kendinden emindi. Walcott'a çok sert davranıyordu, işin gülünç yanı Jack'in bunu yaparken klasik açık boksör gibi gözükme-siydi. İşin püf noktalarını iyi biliyordu çünkü.

Yedinci raunddan sonra:

«Sol kolum ağırlaşıyor,» dedi.

Ondan sonra sürekli yumruk almaya başladı.

Durup dururken olmamıştı bu. Ama dövüş Jack'in üstünlüğü altında sürerken, her nasılsa bu kez üstünlüğü Walcott ele geçirmişti. Jack artık kendisinden emin değildi, zor durumlara düşüyordu.

106

Sol yumruğuyla VValcott'u uzak tutamıyordu artık.

İlk bakışta dövüşün eskisinden pek bir farkı yoktu, ne var ki VValcott'un boşluğu döven yumrukları şimdi hedefini buluyordu. Vücuduna çok kötü yumruklar alıyordu Jack.

«Kaçıncı raund?» diye sordu.

«On bir.»

Jack:

«Dayanamayacağım artık,» dedi. «Bacaklarım tutmuyor.»

VValcott habire yumruk atıyordu. Bu yumrukların Jack'teki etkisi beyzbol oyuncusunun topu tuttuğu zaman hissettiği sarsıntı gibiydi. VValcott şimdi daha da sert vurmaya başlamıştı.

Sanki bir yumruk makinesiydi. Jack şimdi her şeyiyle kendini savunmaya çalışıyordu. Bu durumda ne kadar kötü dayak yediği daha az belli oluyordu. Raund aralarında bacaklarına masaj yaptım. Bacaklarını ovarken avuçlarımın içinde kaslarının titremesini hissettim. Durumu berbattı.

Yüzü yara bere içindeydi, başını çevirerek John'a sordu:

«Nasıl gidiyor?»

«Maç onun.»

Jack:

«Sanıyorum sonuna kadar dayanabilirim,»

dedi. «Bu yeteneksiz yabancının beni nakavt etmesini istemiyorum.»

Dövüş tam istediği gibi sürüyordu. VValcott'u yenemeyeceğini biliyordu. Daha fazla gücü kalmamıştı artık, Yine de durumu kötü sayılmazdı.

Parayı kazanıyordu, maçı kazasız belasız bitirmekten başka bir şey düşündüğü yoktu şimdi.

Nakavt olmak istemiyordu.

107

Gong çalınca Jack'ı ringin ortasına doğru ittik.

Yavaşça gitti. Ardından hemen VValcott geldi.

Jack rakibinin suratına bir sol vurdu. Ne var ki VValcott yine yanaştı ve Jack'in vücudu üzerinde çalışmaya başladı. Jack kapanmaya çalıştı ama yararı yoktu. Geri çekilerek bir sağ patlattı, ıskalamıştı. Derken VValcott birdenbire bir sol kroşe çıkardı. Jack yere düştü. Kolları ve dizleri üzerinde emeklercesine dururken bize baktı. Hakem saymaya başlamıştı. Jack bize bakarken kafasını sallıyordu. Sekiz sayılırken John kalkması için işaret etti. Seyircilerin gürültüsü hakemin sesini bastırıyordu. Jack doğruldu. Hakem bir yandan sayarken öbür eliyle de VValcott'u geri itmeye çalışıyordu.

Jack ayağa kalkar kalkmaz VValcott üzerine doğru gelmeye başladı:

Solly Freedman'ın seslendiğini duydum:

«Kendini kolla, Jimmy!»

VValcott, dik dik bakarak Jack'in üstüne yürüdü. Jack bir sol savurdu. VValcott kafasını eğerek bu yumruğu savuşturdu. Jack'i iplere yasladı, yanağına hafif yollu bir sol kroşe vurdu, ardından sağ yumruğunu var gücüyle karnına gömdü; yumruğu elverdiğince belden aşağı, kemerin bir karış altına indirmişti. Jack'in gözleri yuvalarından fırlayacak sandım. Ağzı açıldı.

Hakem, VValcott'u zaptetmeye çalıştı. Jack ileri doğru bir adım attı. Eğer düşerse elli bin dolar uçup gidecekti. Tüm iç organlarını kusacak-mışçasına yalpalayarak yürüdü.

«O kadar da aşağıya değildi,» dedi. «Bu bir kazaydı.»

108

Seyirciler öylesine avaz avaz bağırıp çağırıyorlardı ki, hiçbir şey duyulmuyordu.

Jack:

«İyiyim,» diyordu.

Tam bizim önümüzdeydiler. Hakem, John'a baktı ve sonra kafasını salladı.

Jack, Walcott'a:

«Hadi gelsene eşşoğlueşşek!» dedi.

John iplere asılmıştı. Havlu atmak için hazır bekliyordu. Jack iplerden biraz uzaktaydı. İleri doğru bir adım attı. Suratına baktım; sanki biri sıkıp suyunu çıkarıyormuş gibi şakır şakır ter döküyordu; burnundan kocaman bir ter damlası yuvarlandı.

Jack, Walcott'a:

«Gel de dövüş hadi!» dedi.

Hakem, John'a şöyle bir göz attıktan sonra Walcott'a devam et gibilerden bir işaret yaparak:

«Ortaya gelsene aptal!» dedi.

Walcott ortaya geldi. Şaşalamıştı, ne yapaca

ğını bilemiyordu. Jack'in nasıl olup da ayakta kalabildiğine akıl erdirememişti. Jack rakibinin suratına bir sol vurdu. Salondaki lanet olası bağrışmalar devam ediyordu. Boksörler önümüze geldiler.

Walcott sağlı sollu iki yumruk attı. Jack'in suratı suratlıktan çıkmıştı, ömrümde böyle kötü bir manzara görmemiştim! Ayakta kalmak için canını di

şine takıyordu; yüzünden okunuyordu bu. Peri

şan vücudunu ayakta tutmaktan başka bir dü

şündüğü yoktu. Derken yumruk atmaya başladı.

Yüzü hâlâ müthişti. Ellerini iki yanına sarkıtmıştı.

Walcott'u habire yumrukluyordu. Walcott vücudunu kapatınca bu kez kafasına vahşice yumruklar indirdi. Derken bir sol yapıştırdı; yumruk Wal-109

cott'un kasığına gelmişti. Bir sağ yumruk da kemerinin epeyce altına, az önce VValcott'un vurduğu noktaya rastladı. VValcott karnını tutarak iki büklüm yere yığılıp, kıvranmaya başladı.

Hakem, Jack'i tutup köşesine doğru itti. Bu sırada John da ringe atladı. Salonda kıyamet ko-puyordu. Hakem, masa hakemleriyle konuştuktan sonra sonucu elinde mikrofonuyla ringe çıktı ve:

«VValcott'a faul yapıldı!» dedi.

Hakem şimdi John'la konuşuyor ve:

«Benim elimden ne gelir ki?» diyordu. «Jack, adamın faul tuzağına düşmeseydi! Sersemleyince kendisi faul yaptı.»

John:

«Nasıl olsa kaybedecekti,» dedi.

Jack sandalyesinde oturuyordu. Eldivenlerini çıkardım, iki eliyle sandalyeye tutundu. Yaslanacak bir yer bulunca yüzü o kadar kötü gözükmüyordu.

John, Jack'in kulağına eğildi:

«Git de özür dile,» diye fısıldadı. «İyi izlenim bırakır.»

Jack ayağa kalktı, suratı ter içindeydi. Omuzlarına bornozunu attım; bornozu bir eliyle içerden tutarak karşı köşeye gitti. VValcott'u yerden kaldırmışlardı, şimdi tedavisiyle uğraşıyorlardı. VValcott'un köşesine büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Jack'e kimse bir şey demedi. Jack, VValcott'un üzerine eğildi:

«Özür dilerim,» dedi. «Faul yapmak istemezdim.»

VValcott sesini çıkarmadı. Çok kötü görünüyordu.

110

Jack:

«Eh, artık şampiyonsun,» dedi. «Umarım hayrını görürsün.»

Solly Freedman:

«Çocuğu rahat bırak,» dedi.

Jack:

«Merhaba, Solly. Seninkine faul yaptığım için özür dilerim,» dedi.

Freedman Jack'e şöyle bir bakmakla yetindi.

Jack gülünç bir şekilde yampiri yampiri yürüyerek köşesine döndü. İplerin ve gazetecilerin arasından geçirerek arayola inmesine yardım ettik. Arayol boyunca toplanmış seyirciler Jack'in sırtını sıvazlamak istiyorlardı. Sırtında bornozuyla kalabalığın arasından sıyrılıp soyunma odasına yöneldi. VValcott için çok popüler bir başarıydı bu.

Garden'daki bahis parası böylece kazanılmış oluyordu işte.

Soyunma odasına girer girmez Jack uzanıp gözlerini kapadı.

John:

«Otele gidip bir doktor çağıralım,» dedi.

Jack:

«İçim dışıma çıktı,» dedi.

John:

«Çok üzgünüm, Jack,» dedi.

«Boş ver,» dedi.

Gözlerini yummuş, öylece yatıyordu.

John:

«Kazıklamaya kalkıştılar,» dedi.

Jack:

«Arkadaşların Morgan ve Stainfelt,» dedi.

«Esaslı arkadaşların varmış.»

111

Orada öylece yatıyordu, gözlen açıktı şimdi.

Yüzünde yine aynı perişan ifade vardı.

«Ucunda para olunca insanın bu kadar çabuk karar vermesi nasıl da gülünç!» dedi.

John:

«Az değilsin hani, Jack,» dedi.

Jack:

«Yoo,» dedi. «Hiçbir şey değilim.»

BİTTİ

Alamut - Çizgiliforum.com

112

HEMINGWAY

YENİLMEYEN ADAM

20. yüzyıl Amerikan yazarlarının en ünlüsü olan **Ernest Hemingway, Yenilmeyen Adam**'da bir araya getirdiğimiz üç öyküsünde okuyucuya, boğa güreşlerinin verdiği heyecanları tüm boyutlarıyla yeniden yaşatıyor. Erkeklik ve cesareti öne çıkaran **Yenilmeyen Adam, Dünya Başkenti** ve **Elli Bin Dolar** öyküleri, içerdiği insani ve toplumsal gerçeklik ve trajik bitimleriyle okuyucuda duygu kasırgası yaratıyor.

ALAMUT